

SUFLET DE FEMEIE 33

Interviu cu:
Emima Timofte

ÎNCHINAREA ESTE
dragoste
exprimată

după ce
L-au răstignit

Copleșite sau provocate?

Colectivul de redacție **SUFLET DE FEMEIE** vă mulțumește!

Venim spre voi cu recunoștință și cu mulțumire pentru eforturile și resursele pe care le-ați oferit, pentru că împreună, în unitate să putem sluji și lăuda un Dumnezeu glorios. Revista "Suflet de femeie", nu ar fi ajuns la numărul 33 fără articolele voastre, fără susținerea în rugăciune și fără eforturile financiare, pentru care colectivul de redacție vă apreciază și vă este profund recunoscător.

De aceea, vrem să vă încurajăm pe această cale "să nu obosim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală" (Galateni 6 : 6 – 9), căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu" (2 Corinteni 9:7).

Dacă doriți să ne sprijiniți în continuare în lucrarea "Suflet de femeie", atât cu articolele, cât și cu finanțele voastre, vă invităm să folosiți datele de contact de mai jos:

E-mail: **contact@sufletdefemeie.ro**
Fundatia Mater, cont in lei Banca Românească Tg. Mureș
RO21BRMA0330033872400000

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Cuprins

6	INTERVIU CU EMIMA TIMOFTE RODICA BACIU	32	MĂRTURIE AURICA POP
8	COPIII MEI RODICA FILIP	34	ÎNCHINAREA ESTE DRAGOSTE EXPRIMATĂ LAURA FRIM
10	RĂZBOINICUL DIN UMBRĂ PAULA DEJEU	35	FRUMUSEȚEA CARE DUREAZĂ LOREDANĂ MARIN
12	ÎN TOATE ZILELE VIETII SALE ALEXANDRA DOGAR	36	SUFLET DE COPIL MARIA SALA
14	FEMEIA-INIMA CASEI IOANA POCIOIAN	38	DE LA VICTIMIZARE LA IERTARE AURICA LAURENȚIU
16	MAI PRESUS MAGDALENA PRECUP	41	FIICA TA ELY ZABET
18	MAI ESTE IERTARE LIDIA BRISCAN	42	ȘCOALA DE LIDERE DEBORA DANIELA RAT
20	AȘ VREA SĂ FIU GÊTA LUPOIU	44	ÎNVAȚĂ DE LA SÂLCIE LIDIA MIHĂILESCU
21	CE ÎNSEAMNĂ SĂ ÎL AI PE DUMNEZEU LORENA COSTIN	46	PLATFORMA "PICIORUȘE LITTLE FEET" EMANUEL ȘI DANA ARDELEAN
22	DRUMUL SPRE CASĂ RODICA FILIP	48	CALMUL DIN MIJLOCUL FURTUNII DANIELA AUGSTIN DECEAN
24	AJUTORUL ESTE MAI PUTERNIC MARIA VASILCA	49	RUGĂCIUNEA DE CRIZĂ MARIA PETRUȘ
26	DUPĂ CE L-AU RĂSTIGNIT ANA TĂTAR	50	BANUL TĂU CONTEAZĂ TITUS ȘI ANCA PĂȘTEAN
28	JERTFA DE PE CRUCE KATALIN ZOLT	53	CUM SĂ-ȚI ÎNGRIJEȘTI PĂRUL ANCA BOTA
30	COPLEȘITE SAU PROVCATE NORA FĂRĂGĂU		

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Rodica Baci
Mia Pop
Biserica "Noul Legământ", Târgu Mureș
Lidia Aldea
Biserica "Bethel", Târgu Mureș

DESIGN

Luciana Sand

CORECTURĂ ȘI REDACTARE

Colectivul de redacție

Pot să se mute munții,
pot să se clatine dealurile, dar
dragostea mea nu se va muta de la tine

Isaia 54:10

Cine nu are nevoie de o declarație de dragoste?

Tânăra soție, logodnică, adolescentă, mamă, bunică sau străbunică, orice femeie simte că viața are rost să fie trăită atunci când este iubită. Totodată cred că și bărbații au aceeași nevoie să se simtă iubiți, dar poate ei percep acest lucru în mod diferit. Iubirea spusă prin cuvinte și dovedită prin fapte este pâinea și apa după care tânjim în fiecare zi, este gura noastră de oxigen.

Fie că vine din partea părinților, fie că vine de la soț, copii sau nepoți, femeia se umple de lumină, atunci când aude: "te iubesc".

Aceste două cuvinte au o forță care pot vindeca, pot da și reda speranța, pot face ca o relație distrusă să renască, dar știm cu toate că e de greu cu "cele două cuvinte", cât de mult se lasă ele uneori așteptate și departe de mine gândul să fac critică cuiva că nu le rostește suficient. Vreau doar să recunosc cât de importante sunt cele două cuvinte pentru noi, pentru femei, cum ne dau ele aripi, și cum nu ne săturăm să le auzim tot mereu.

Pe de altă parte, cât de multă dezamăgire se creează, atunci când declarațiile de dragoste sunt făcute din interes, doar dacă noi îndeplinim anumite condiții... Of, fiecare femeie tânjește să se știe iubită așa cum este ea, cu ridurile ei, cu kilogramele ei, cu neîndemânarea ei, cu sensibilitățile ei, cu visele ei, așa cum este ea, iubită necondiționat.

Am găsit o declarație pentru care chiar merită să trăiești, să te ridici dimineața din pat și să îți începi treaba de zi cu zi, fără să gândești că ești uitată de lume și fără de valoare.

Iată ce zice Tatăl nostru ceresc:

"Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea mea nu se va muta de la tine".

În timp ce mi-am amintit această declarație, eram la munte, în Alpii care mă înspăimântau cu crestele lor stâncoase și cu pereții care străjuiau de jur împrejur ca niște ziduri. Mă uitam la ei, cum să-i muți din loc? Nu poți să miști nici măcar o stâncă. Pentru aceasta trebuie folosită forța unor utilaje puternice. Da, am văzut, s-au mai săpat tunele, s-au mai construit și drumuri prin munți, dar ei, munții, tot acolo au rămas, falnici și impunători.

Totuși, Dumnezeu ne asigură la mai mult de atât, chiar dacă munții s-ar muta (este imposibil) - dragostea Lui nu se mută de la noi!

Chiar dacă noi nu suntem perfecte, chiar dacă uneori nu ne place cum arătăm, chiar dacă nu întotdeauna ne ies lucrurile cum vrem noi, chiar dacă cei dragi mai uită uneori să ne aprecieze, El, Tatăl ceresc nu își mută dragostea de la noi! Ce veste bună!

Dar cum răspundem noi, Dragostei desăvârșite? Tatăl ceresc a sacrificat ce a avut mai bun pentru noi, oare cum am putea să stăm indiferente?

"Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru că oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică." (Ioan 3:16 NTR)

Pentru această declarație și dovadă a iubirii supreme, chiar sunt gata să fac orice, de dragul Celui ce este mai statornic decât un munte, în iubirea față de mine. Sunt gata să-mi trăiesc fiecare clipă. De dragul Lui sunt gata să iert, de dragul Lui sunt gata să merg mai departe în orice situație.

Draga mea, lasă-te învăluită de această declarație de dragoste, care rămâne valabilă peste veacuri, primește siguranță iubirii perfecte, acea dragoste care nu se va termina niciodată. Răspunde cu dragoste la Dragostea Lui!

Rodica Baciu

Interviu cu:

Emima Timofte

Mulțumesc pentru timpul alocat acestui interviu. Cum a fost pentru tine, pentru familia ta anul 2018?

EMIMA: Mulțumesc și eu. Mă simt onorată că te-ai gândit la mine pentru a acorda acest interviu. Pe plan familial, 2018 a fost un an frumos. Atunci când suntem acasă ne dorim să petrecem un timp cât mai calitativ cu copiii noștri, conștienți fiind că-i avem doar o perioadă alături de noi, perioada în care suntem responsabili să modelăm în ei caractere valoroase. Pe plan profesional a fost un an plin, cu multe proiecte, activități muzicale.

Din punct de vedere muzical veți avea o abordare diferită în anul acesta față de anul trecut?

EMIMA: Nu ne-am propus o abordare diferită. De câțiva ani avem același stil muzical. Dorința noastră e aceeași, ne dorim ca muzica pe care o producem să atingă cât mai multe inimi, să fie o încurajare și o binecuvântare pentru cei ce o ascultă.

Cum te simți în această perioadă?

EMIMA: Mă simt prinsă, și eu, în lupta împotriva scurgerii prea în grabă a timpului, și parcă, de multe ori luată cu prea multe activități. Însă, cu toate acestea, vreau să cred că încă reușesc să țin echilibru în ceea ce fac.

Ce muzică rezonează în sufletul tău?

EMIMA: Dacă e să reiau exact exprimarea ta, sufletul meu rezonează cu orice muzică de calitate. Însă, cu precădere, prefer să ascult muzică pop, gospel, country-pop.

Ce muzică ascuți de obicei când lucrezi?

EMIMA: Obişnuiesc să aleg tipul de muzică în funcție de natură activităților ce le desfășor. În activitățile casnice prefer Hillsong, Brooke Lighterwood, Lauren Daigle, când călătorim ascultăm Elevation Worship, Zack Williams, Gaithers, The Brooklyn Tabernacle Choir și altele.

Ce muzică te poate scoate dintr-o stare de indispoziție?

EMIMA: Fără nicio ezitare pot spune muzica de închinare mă ajută să ies din orice stare de indispoziție. Atunci când inima și toată ființa mea coboară în prezența lui Dumnezeu, bucuria inundă toată existența mea. Acesta este un har ce-l avem de la Dumnezeu.

Când și cum ți-ai descoperit talentul de a cânta?

EMIMA: Cânt mereu, îmi place mult să cânt. Am cântat în corul de copii, corul mixt al bisericii și grupul de tineri al bisericii.

Cum ai debutat în muzică creștină?

EMIMA: Am fost solistă în grupul Ekklesia alături de care am înregistrat primele două albume: *Ekklesia - În mâna Ta* și *Ekklesia - Voi cânta*

La ce proiect muzical lucrați acum?

EMIMAȘ: În primăvara aceasta lansăm un noul album: *“Mulțumesc pentru tot”*. Albumul poartă numele unui cântec compus de Alin împreună cu Corneliu Matei. Am ales ca acest titlu să reprezinte albumul, pentru că fără harul Lui nu am fi ceea ce suntem azi- o familie binecuvântată. Totodată vrem să recunoaștem iubirea lui Dumnezeu care și-a arătat-o față de noi, murind pe cruce, ca noi să avem viață. Îmi place mult acest album, e un album pentru sufletul meu.

Sunteți o familie de muzicieni, atât tu cât și soțul tău, Alin, cât și copiii care va calcă pe urme. Cum sunt împărțite responsabilitățile în echipa voastră?

EMIMA: Într-adevăr atât eu cât și Alin iubim muzica și am încercat să transmitem pasiunea noastră copiilor. În Alin, Dumnezeu a pus un talent deosebit, și mă bucur enorm că reușește să îl folosească doar pentru Slavă Lui. El e implicat full time cu munca din studio, orchestrații, înregistrări și compoziții. Eu mă ocup de marketing, imagine, producții

video, organizarea agendei și alte proiecte propuse.

Care au fot cele mai mari provocări sau piedici în viața voastră de artiști creștini?

EMIMA: La această întrebare ar fi putut răspunde mai bine Alin. Înainte de a ne căsători și să cântăm împreună, el a cântat o perioadă cu mai multe formații: Contrast, TreiDoiUnu, Alin Timofte Band. În aceste forumule a avut mai multe piedici, deoarece muzica pe care o cânta nu era acceptată. Era o perioadă în care oamenii refuzau să vadă sau să asculte muzică live cu instrumente: tobe, chitări electrice. De când cântăm împreună, am ales să ne adaptăm locurilor unde ajungem, și astfel, nu întâmpinăm piedici,

Vorbește-ne despre familia ta.

EMIMA: Mă simt binecuvântată să-l am soț pe Alin. Mă face să mă simt iubită, înțeleasă; pentru mine e un soț minunat. La 2 ani de la căsătorie, a venit pe lume Sofia a cărei nume înseamnă înțelepciune. Acum, are 8 ani și este exact precum semnificația numelui ei, o fetiță înțeleaptă, conștiincioasă, sensibilă. După 3 ani, Domnul ni l-a dăruit pe Ayan, un băiețel plin de viață, energic, descurcăreț, un ștregărel. Amândoi iubesc muzica. Mă rog pentru viitorul lor. Îmi doresc să își trăiască viața în ascultare de Dumnezeu.

Cum îmbini responsabilitățile casnice cu cele artistice?

EMIMA: Sunt o persoană destul de organizată, îmi place să fie totul pregătit când plec undeva. Slavă Domnului că de ce mai multe ori reușesc. Un ajutor important este bunică paternă a Sofiei și a lui Ayan care preia sarcinile casnice în absența noastră. Este o adevărată binecuvântare pentru noi.

Știu că voi cântați pentru Slavă Lui Dumnezeu, de ce este atât de important pentru voi acest lucru?

”

Cea mai mare satisfacție sunt mărturiile oamenilor care au fost atinși de Domnul prin muzică și, astfel, și-au predat viața lor în mâna lui Dumnezeu.

Foto: Alin și Emima și Timofte

EMIMA: Îmi amintesc, copil fiind, cum cântam pentru slava lui Dumnezeu cu familia mea. Dorim să lăsăm moștenire copiilor noștri acest obicei bun. Cu atât mai mult cu cât, a cânta spre Slava lui Dumnezeu e o porunca pe care o găsim pe paginile Sfintei Scripturi.

“Cântați, cântați în cinstea Lui. (Psalmul 105;2).

“Totuși Tu ești Cel Sfânt, și Tu locuiești în mijlocul laudelor lui Israel.”

“Mare este Domnul și lăudat de toți” (Psalmul 48;1).

În concluzie e important pentru noi să cântăm spre slava lui Dumnezeu pentru că vrem să rămânem în ascultare de El.

Cum reușești să îți umpli rezervorul spiritual? În ce mod te disciplinezi că să poți avea energia necesară pentru concerte și evenimente unde sunteți așteptați de atât de mulți iubitori de muzică creștină?

EMIMA: Sunt o fire optimistă, văd partea pozitivă a lucrurilor și asta mă ajută. De cele mai multe ori apare oboseala, stresul și timpul e mereu la limită. Știu însă că cel mai important e să chem călăuzirea Domnului peste noi, slujirea noastră și întreaga lucrare pe care o avem de făcut. Rezervorul spiritual se umple “gustând” din izvorul divin.

Ai putea să amintești un eveniment de care ești foarte încântată, o amintire foarte dragă ție?

EMIMA: Nu am în memorie un singur eveniment. Am trăit multe experiențe frumoase. Sunt foarte sensibilizată văzând oamenii cântând cu noi și închinându-ne toți împreună. Când prezența lui Dumnezeu se face simțită, fiecare loc devine unic.

Ce sfaturi ai da persoanelor care doresc să se lanseze în cariera muzicală?

EMIMA: Eu am ales să cânt ca răspuns al unei chemări divine. În acest sens pot sfătui orice persoană să răspundă chemării lui Dumnezeu. Dacă încă nu a identificat-o, să nu obosească în a cere călăuzire.

Care este mesajul specific al muzicii voastre?

EMIMA: Nu pot să spun că există un singur mesaj specific muzicii noastre. Însă analizând conținutul versurilor din ultima perioadă, constat că predomină încurajarea, îndemnul de a-ți pune încrederea în Dumnezeu. Este un mesaj de îmbărbătare.

Ce îți dă cea mai mare satisfacție în carieră muzicală?

EMIMA: Cea mai mare satisfacție sunt mărturiile oamenilor care au fost atinși de Domnul prin muzică și, astfel, și-au predat viața lor în mâna lui Dumnezeu. Apoi sunt multe persoane care împărtășesc cu noi diferite situații din viața lor, în care muzica noastră a fost o adevărată încurajare pentru ei. Acesta e scopul nostru: cât mai multe vieți transformate pentru Isus! Așa să ne ajute Dumnezeu!

Interviu realizat de
Rodica Baciu

Foto: Rodica Filip și familia ei

Copiii mei...

Sunt mamă...mamă a trei băieți minunați. Și sunt fericită să-i privesc. Atât de frumoși, de inteligenți, de scumpi inimii mele! Uneori, îi privesc cu nostalgie, gândindu-mă că au fost cândva micuți și neastâmpărați. Aproape dependenți de brațele mele, de mângâierea mea, de cuvintele iubitoare, de încurajări, de cântece și povești cu David și Goliat, „Capra cu trei iezi” sau „Cei trei purceluși” (ne plăceau, în special, cele cu 3)...năzdrăvanii mei mi-au încununat viața cu bucuria de a fi mamă.

A trecut vremea când ei puneau întrebări, iar eu găseam soluții simple. „De ce lasă Domnul Isus furnica să vină la mine?” „Pentru că așa vrea El!”, „De ce există noaptea?” „Pentru că așa a rânduit Dumnezeu.” „De ce a creat Dumnezeu țânțarii și muștele?” „Pentru că aceasta a fost voia Lui.” A trecut vremea când se urcau pe aspirator în timp ce aspiram, când alunecau pe gresia proaspăt spălată, când se udau din cap până în picioare în încercarea de a spăla vase, sau când frământau împreună cu mine umplând bucătăria de făină și bucăți de aluat. Vremea când își doreau să doarmă cu ursuleții și elefanții de pluș sau cu pantofii cei noi în picioare.

Acum e rândul meu să întreb. De ce s-a scurs atât de repede nisipul din clepsidră? De ce au trecut, ca zăpada, într-o zi călduroasă de martie, anii aceștia, plini de agitația copilăriei fericite, în casa noastră? De ce trebuie să plece, să nu-i am pe toți trei la masă, în fiecare duminică? Răspunsul e același. Simplu! Pentru că așa a rânduit Dumnezeu!

Însă, îmi stăruie în minte următoarea întrebare, mai puțin puerilă. Oare, mi-am împlinit eu rolul pe care l-am avut în viața lor? Îmi adâncesc ochii inimii în Cuvântul lui Dumnezeu și înțeleg.

Apostolul Pavel le mărturisește presbiterilor din Efes „vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus...” (Faptele Apostolilor 20:24). Așadar, calea și slujba, nu încep, neapărat, în același timp, însă, se sfârșesc deodată.

Nu sunt cea mai bună mamă din lume, deși ei așa mă numesc adesea. Dar îi iubesc „până la lună și înapoi”. Și tocmai de aceea, pentru că îi iubesc atât de mult, îi vreau în Împărăția lui Dumnezeu. Dar până să ajungem acolo, până să ne sfârșim calea...

Sunt conștientă...Slujba nu mi s-a încheiat și nu mi s-a luat.

De aceea...

Pentru că nu există altă divinitate care să iubească omul, ca Dumnezeu Triunic și sfânt, le voi vorbi, în continuare despre El. Despre harul care m-a salvat pe mine și pe alții. Despre bunătatea-l fără margini. Despre măreția care întrece orice munte semeț, orice gând îndrăzneț...

Pentru că nu-i frumusețe ca a Lui, le-o voi descrie cântând și rugându-mă cu ei și pentru ei. Le-o voi descrie vorbind despre minunile Lui, în viața mea și a lor. Despre răsăritul soarelui, în diminețile înrouate. Despre puterea care îi va purta victorioși prin examenele vieții...Dar le voi vorbi și despre apusul soarelui. De zile reci, lipsite de culoare, în care sufletul umplut de frumusețe cerească rămâne statornic bazat pe speranța în El. Chiar dacă e greu de numărat, încă o zi.

Pentru că nu-s comori mai prețioase decât credința autentică în singurul Dumnezeu adevărat, voi continua să semăn în inimile lor semințele acestei credințe. O credință ce nu se bazează pe imaginație sau pe simple tradiții strămoșești, ci pe adevărul gravat în Sfânta Scriptură, cea mai importantă carte care a fost scrisă vreodată. Cu promisiuni divine care se împlinesc. Cu întâmplări care schimbă vieți. O carte cu milioane de cuvinte.

”

*Sunt mamă...
mamă a trei băieți minunați!
Și sunt fericită să-i privesc.*

Cuvinte care condamnă păcatul, dar transmit iubire păcătoșului. Cuvinte care avertizează, dar și încurajează. Cuvinte care taie asemeni bisturiului unui chirurg în conștiința pătată. Și cuvinte care vindecă orice fel de plagă a inimii. Adesea, aceste cuvinte nu sunt ușor de înțeles, dar celui ce le caută înțelesul îi dau viață.

Pentru că nu-i o viață mai frumoasă decât aceea trăită în dragostea lui Dumnezeu, îi voi înconjura cu rugăciunile mele. Neîntrerupt. Îi voi vorbi Lui despre ei. Le voi rosti numele înaintea Lui. Fiecare nume. Fiecare bătaie. Fiecare nevoie. Fiecare pas ce trebuie făcut. Nu voi obosi. Nu voi abandona. Voi lega inimile lor de cer prin rugăciunile mele.

Pentru că nu-i împlinire mai mare decât aceea de a umbla cu Dumnezeu, în fiecare zi, mă voi strădui să le fiu model și-n zilele bune, și-n cele mai puțin bune. Chiar dacă nu va fi ușor. Chiar dacă voi cădea uneori în fața lor, mă voi ridica din nou și voi păși înainte, știindu-mi bine rolul, cunoscându-mi cu exactitate, ținta.

Sunt mamă...și voi rămâne mama acestor trei băieți, cu nume de sfinți, care sunt deosebiți, pentru că așa a rânduit Dumnezeu. Rolul meu este să-i încurajez, să-i mângâi, să-i îmbrățișez, să le povestesc experiențele mele cu Dumnezeu. Și, mai mult ca orice, rolul meu este să păstrez aprinsă făclia rugăciunii, pentru fiecare dintre ei. Și-mi voi împlini cu bucurie slujba, până ce calea mea se va sfârși. Atunci îmi voi atinge ținta.

Rodica Filip

Războinicul din umbră

continuarea articolului, pag. 11

Foto: Paula Dejeu și soțul ei

“...întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați toată armura pe care v-o dă Dumnezeu, ca să puteți rezista uneltirilor diavolului.”

Efesenii 6:10,11 (NIV)

Ultimele zile ale anului 2017 urmau să devină o amintire, iar eu eram pusă din nou înaintea unui alt început.

Începuturile trezesc în noi o varietate de planuri și dorințe, însă după ce ajungem să le stabilim ne lovim inevitabil de provocarea dură a perseverenței fără de care nu putem atinge rezultatul scontat.

Iată-mă deci, cu noua mea agendă anuală în mâini, încercând să înșirui pe domenii de viață tot felul de obiective pentru următorul an. Vorbeam între timp cu Dumnezeu; defapt, întotdeauna când planific ceva vreau să o fac în prezența Lui. Dorința îmi era aceeași: să valorific din toate punctele de vedere anul care-mi stătea înaintea, iar fiecare proiect pe care-l aveam în minte să fie

aprobat și binecuvântat de Dumnezeu în conformitate cu voia Lui pentru mine.

Ajunsa în dreptul domeniului familial, respectiv a relației cu soțul meu, s-a aprins în mine dorința de a lupta pentru el în rugăciune așa cum n-o mai făcusem niciodată până atunci, manifestându-mi totodată dragostea față de el într-un mod nou și creativ. Mi-am adus aminte în acele momente de ceea ce spusese unul dintre autorii mei preferați cu privire la relația conjugală, și anume că rolul major al femeii căsătorite este să vegheze ca soțul ei să rămână sub autoritatea lui Cristos, facilitându-i zilnic apropierea de El.

Cu cât meditam mai mult la acest subiect, cu atât Dumnezeu îmi descoperea mai adânc ceea ce plănuia să facă. Toată lupta spirituală pe care aveam să o dau pentru soțul meu urma să capete și o formă palpabilă în sfera fizică pentru a putea rămâne în familia noastră un semn de aducere aminte a importanței și puterii rugăciunii specifice, atât acum pentru noi, cât și pe viitor pentru toți cei care vor face parte din linia noastră genealogică. Planurile lui Dumnezeu te așează întotdeauna într-o poziție din care să privești și să vezi în perspectivă. Întreaga mea discuție cu Dumnezeu pe acest subiect s-a concretizat într-un final sub forma unui biblioraft tip A5 cu 365 file. Am stabilit ca punct de pornire și inspirație planul de citire al Bibliei pe un an. Fiecare filă aveam să o încep scriind câte un scurt pasaj biblic selectat prin călăuzire lăuntrică din acel grupaj zilnic de câte 3-4 capitole. Textului biblic îi urma o rugăciune specifică ce viza un aspect distinct din viața soțului meu, aspect regăsit în pasajul biblic ales, iar la final o binecuvântare și o apreciere. Pe coperta biblioraftului am atașat o sabie, simbol al puterii cuvintelor rugăciunii și al Cuvântului lui Dumnezeu ca armă de luptă în bătălia spirituală în care mă aflam ca soție.

Motivația din spatele acestui proiect pe care l-am denumit “Războinicul din umbră” a vizat în primul rând disciplinarea mea în viața de rugăciune și apropierea de Dumnezeu.

Fiecare filă scrisă de propria mână a fost în același timp o binecuvântare sfântă pentru soțul meu, dar și o dare de seamă a perseverenței mele în disciplinele spirituale care îmi statornicesc pașii pe calea care duce spre cer.

Am pus deoparte un an pentru a concepe în ascuns acest dar pentru soțul meu, iar în 31 decembrie 2018 “Războinicul din umbră” a ajuns în mâinile lui.

Un total de 365 de aspecte diferite din viața lui pentru care am mijlocit în detaliu înaintea lui Dumnezeu, alături de 365 de binecuvântări specifice și alte 365 de aprecieri urmează a fi citite rând pe rând de către el pe tot parcursul anului 2019.

Fiindcă am convingerea că rugăciunile inspirate din Cuvântul lui Dumnezeu nu sunt limitate în timp și spațiu, ci rămân mereu actuale și valabile, acest plan de rugăciune se află încă în desfășurare, fiind un proiect spiritual pe încă trei ani înainte, respectiv câte unul pentru fiecare dintre cei trei copilași cu care Dumnezeu m-a binecuvântat ca mamă.

Paula Dejeu,
Oradea

TOATE ZILELE vieții sale

Eu nu sunt căsătorită încă. Mi-ar plăcea să fiu, dar Dumnezeu a ales ca pentru încă un timp să fim doar eu și El. Și este bine așa. Însă iubirea pentru soțul meu crește din zi în zi tot mai mult.

Dintotdeauna mi-am dorit ca Dumnezeu să mă modeleze într-o femeie care să își iubească și să își respecte soțul. De când mă știu mi-am dorit să ajung să fiu acel ajutor potrivit despre care este scris în Biblie.

Visul meu a fost și încă este acela de a fi o adevărată binecuvântare pentru soțul meu, iar el să poată exclama cu toată inima: „Multe fete au o purtare cinstită, dar tu le întreci pe toate.” Încă de pe vremea când eram la grădiniță visam cu ochii deschiși la zilele în care voi fi căsătorită. Cred că dacă m-ar fi întrebat cineva în acea perioadă ce doresc să mă fac când voi fi mare, nu aș

fi răspuns medic, învățătoare sau alte meserii populare între fete, ci mireasă.

Acesta era visul meu cel mai mare și pe care îl așteptam cu cea mai mare nerăbdare. Crescând puțin, în adolescență am început să mă gândesc tot mai mult la ce aș putea face concret pentru cel care îmi va fi soț. Fiind de mică obișnuită cu rugăciunea, m-am decis să încep să mă rog pentru el, chiar dacă nu știam cine este. Mi-am spus că nu strică deloc să mă rog pentru soțul meu, pentru că Dumnezeu îl cunoaște și astfel rugăciunile mele nu vor fi rostite în zadar.

În perioada liceului am făcut un pas mai departe și mi-am ales o zi de post pe săptămână dedicată viitorului meu soț. Este adevărat că au fost câteva zile în care nu am reușit să postesc, dar în mare parte mi-am păstrat

acest obicei sănătos și folositor. În perioada copilăriei și a adolescenței mă gândeam că mă voi căsători cu siguranță înainte să împlinesc 23-24 de ani. Dumnezeu însă a avut alte planuri.

Anii au trecut și visurile mele din copilărie de a mă căsători la 20 și un pic de ani nu s-au împlinit. Cu toate acestea am încercat să rămân consecventă cu rugăciunea și postul pentru soțul meu. Nu este întotdeauna ușor, dar eu zic că se merită.

Când am început să mă rog pentru soțul meu, am făcut-o din dorința de a-L îndupleca pe Dumnezeu să îl aducă în viața mea cât mai repede. Cu timpul, rugăciunile au devenit tot mai profunde și am început să mă rog tot mai mult pentru siguranța, sănătatea și creșterea spirituală a iubitului meu soț.

Bineînțeles că încă mă rog ca Dumnezeu să aducă mai repede ziua întâlnirii noastre, însă această cerere este însoțită și de altele la fel de importante: sănătate fizică, spirituală și emoțională, apropiere de Dumnezeu, biruințe în domeniul carierei, modelarea caracterului și multe altele.

În urmă cu aproximativ doi ani am început să scriu în fiecare zi câte o rugăciune scurtă pentru viitorul meu soț. Prima dată am scris pe niște cartonașe pe care le-am strâns într-o cutie frumos decorată, apoi am strâns rugăciunile într-o agendă-jurnal, iar în anul acesta mi-am confecționat un mic caiet special numai pentru aceste rugăciuni. Nu îmi propun să fie lungi și foarte complicate, dar să fie la subiect.

Mi-am ales câte un domeniu pentru fiecare lună:

trup, caracter, suflet, muncă etc. Rugăciunile și postul au început oarecum natural, dintr-o motivație personală. Mi-am dat seama mult mai târziu de faptul că toate aceste mărunte gesturi de credință erau defapt o împlinire practică a cuvintelor din Proverbe 31:12: „Ea îi face bine, și nu rău, în toate zilele vieții sale.” Am ajuns să împlinesc Scriptura fără să îmi dau seama.

Poate că și tu, draga mea cititoare, ești în situația de a fi încă necăsătorită. Poate că te întrebi cum ai putea să îi faci bine soțului tău în toate zilele lui chiar dacă nu îl cunoști. Roagă-te pentru el în fiecare zi! Te sfătuiesc să îți notezi rugăciunile într-un caiet sau pe niște cartonașe. Nu trebuie să fie rugăciuni lungi. Poate ai un program foarte încărcat și te temi de faptul că nu vei putea fi consecventă cu scrisul. Și mie mi s-a întâmplat să nu scriu în fiecare zi, dar nu am renunțat. Perseverența este secretul unei vieți binecuvântate.

Gândește-te, draga mea, cât de mult se va bucura soțul tău atunci când va vedea că tu te-ai rugat lucruri concrete pentru el încă dinainte să vă cunoașteți. Obișnuindu-te încă de pe acum să te rogi pentru el, vei duce acest obicei sfânt și în căsătorie, iar soțul tău va fi binecuvântat de Dumnezeu în toate zilele vieții sale.

Până în momentul în care Dumnezeu ne va aduce împreună, eu aleg să îi fac bine soțului meu în fiecare zi a vieții sale rugându-mă și postind pentru el. Îmi doresc din toată inima ca următoarele versete să mă caracterizeze pentru toată viața:

**„Cine poate găsi o femeie cinstită?
Ea este mai de preț decât mărgăritarele.
Inima bărbatului se încrede în ea
și nu duce lipsă de venituri.
Ea îi face bine, și nu rău,
în toate zilele vieții sale”**
(Proverbe 31:10-12)

Alexandra Dogar

FEMEIA

..inimă curată

**“Ea veghează asupra celor ce se petrec în casa ei
și nu mănâncă pâinea lenevirii.” Prov.31:27.**

Stând și privind lucrurile așa cum sunt ele, îmi dau seama că într-o familie aproape totul se învârt în jurul femeii. Tot timpul am accentuat că Biblia nu dă greș atunci când spune că “femeia înțeleaptă își zidește casa, iar una ne bună o dă rămadă cu însăși mâinile ei” (Prov 14:1). Femeia este inima casei. Atunci când ea este bine dispusă, toată familia radiază.. copiii și soțul ei simt căldura dragostei. Căminul lor înflorește. Când ea este stresată, posomorâtă parcă nimic nu are niciun farmec.

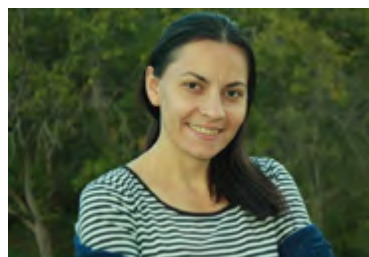
Dragi femei, dați farmec familiilor voastre!

E de o foarte mare importanță ca femeia să vegheze asupra celor ce se petrec în casa ei, altfel totul devine un haos. Din păcate multe femei nu își înțeleg această chemare din partea lui Dumnezeu și atunci, automat trec la cea de a doua parte a acestui verset, adică, mănâncă pâinea lenevirii. Cum văd eu acest aspect? Din punctul meu de vedere, femeia care mănâncă pâinea lenevirii, în primul rând, nu are niciun fel de organizare. Copiii ei nu au niciun fel de reguli pe care să le respecte, casa ei este veșnic dezordonată, motivând că are copii; nu își face niciun fel de planuri niciodată și lista ar putea continua.

În Isaia 32:8 găsim scris: “Dar cel ales la suflet face planuri alese și stăruie în planurile lui alese.”

O femeie care are câțiva copii mici nu își va putea face planuri de lucru în afară casei, dar va putea să își facă planuri de organizare în casă, cum ar fi organizarea unui meniu săptămânal, împărțirea sarcinilor pentru fiecare zi, o bună organizare financiară pentru evitarea cheltuielilor inutile și lista poate continua. Aici fiecare femeie să se gândească care ar fi planurile potrivite pentru ea. Credeți-mă că orice soț și-ar dori o astfel de soție. La rândul meu, sunt soție și mama de patru copii cu vârstele de 3,7,8 și 10 ani, așa că nu va spun nimic doar din auzite.

Dragi femei, haideți să fim femei înțelepte. Să nu ne lăsăm prea mult atrase de lumea virtuală, lăsând deoparte supravegherea caselor noastre și a ceea ce se petrece în ea. Să ne lăsăm în Mâna Creatorului nostru ca niște unelte binecuvântate pentru transformarea caselor noastre, a copiilor noștri și a tot ce ne înconjoară. Să dăm farmec familiilor noastre și să veghem cu înțelepciune asupra caselor noastre în fiecare zi. Cu prețuire în Hristos.

Ioana Pocioian

(autoarea cărții “Frânturi din trăirea mea cu Dumnezeu”)

Psalmul 136

**Lăudați pe Domnul căci este bun,
căci în veac ține îndurarea Lui !....**

Întotdeauna mi-a plăcut să-L laud pe Acel ce m-a creat. Am vrut să fiu, un foc nestins în jertfele aduse Celui ce m-a susținut pe cărare. Am vrut să slujesc ca și unui Dumnezeu. Nu totdeauna poate am reușit să ating cea mai de jos treaptă a lucrurilor făcute cu dăruire, dar Domnul meu știe că m-am străduit, am dorit și am vrut din toată inima.

Nu de puține ori a trebuit să renunț la multe lucruri, să mă împiedic de bolovani să cad, să mă rănesc, ca apoi să vină samariteanul milos să mă ajute să mă ridic sub povara crucii și să merg înainte spre munte. Crucea e tare ușor de propovăduit. Dar nu e chiar așa ușor de purtat, prin arșiță, (și rareori se ivește câte un răzleț cu o picătură de apă să-ți ude buzele), prin vânt, prin ceață când începi să băjbăi, sau prin întunericul nopții reci când aștepti să auzi o șoaptă: „NU TE TEME! Eu sunt de partea ta!”

Doamne, ajuta-mă să Te laud ca pe un DUMNEZEU și tot ce fac să o fac cu dăruire pentru că numai Tu știi cât te iubesc. Și dacă vreodată se va întâmpla doar să fumez, să mă iei la Tine. Ajută Doamne neputințelor mele, să mă pot ridica deasupra lor, (pentru că și eu sunt un om, o mână de țărână), un trecător care dorește să lase în urmă amintiri plăcute, dragoste față de aproape.

Știu, nu întotdeauna am reușit, dar Acel ce ne privește prin prisma dragostei divine izvorâtă din altarul Lui, ne ajută să luptăm cu eul din noi, să putem urca sus pe munte. Am așternut aceste gânduri pentru mine să le recitesc ori de câte ori e nevoie, chiar și atunci când speranțele mele sunt mici. Și, de ce nu, poate mai sunt și alți doritori să se aline în dorul după veșnicie.

Voi mai spune încă o dată un lucru: atunci când nu voi mai putea arde de dorul Tău și nu voi mai putea să Te laud din toată inima Doamne, și doar voi putea fumegea, mai bine să plec la Tine. Totuși și atunci când buzele mele nu vor mai putea, suspinele îți vor aduce laude.

Dumnezeu nu ne dorește să fim doar forme, ci trăiri divine cu ajutorul lui.

Doamne ajută-mă!

Geta Lupoiu

”El este vrednic
să fie pus
mai presus de orice!”

Mai presus

Creația vorbește despre Dumnezeu și prin ea – puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui – au fost percepute clar, fiind înțelese din ceea ce a fost creat” (Romani 1:20). Această cunoaștere este accesibilă oricui și totuși nu toți rămân sau cresc în ea.

M-am întrebat, de multe ori, ”cum îl pun pe Dumnezeu în centrul vieții mele?”, ”cum îl păstrez prioritatea mea?”, indiferent de sezoanele prin care trec.

Uneori zdrobirea și durerea, au avut tendința de a mă depărta de Dumnezeu. Acest lucru s-a întâmplat când am permis circumstanțelor să denatureze adevărul despre El și voia Lui. Însă, au fost și astfel de situații în care L-am descoperit pe Dumnezeu mai aproape de mine decât oricând. Recunoscând dependența mea de El, am văzut modul minunat în care Dumnezeu îmi poartă de grijă. Fericirea, bucuria și împlinirea pot fi și ele un test al rămânării aproape de Dumnezeu. Într-un sezon al rugăciunilor ascultate și al bucuriei, am observat pericolul de al pierde, din atenția mea, pe Dumnezeu.

Am fost așa de preocupată de darurile și de promisiunile primite de la El, încât am început să prețuiesc mai mult darurile decât prezența Lui. Redirecționarea atenției spre Dumnezeu face ca un sezon al bucuriei să fie într-adevăr o binecuvântare.

Nu circumstanțele dictează nivelul de apropiere de Dumnezeu, ci atitudinea inimii mele când trec prin aceste situații. Mai specific, vreau să menționez, două atitudini despre care Dumnezeu mi-a vorbit în acest sens: **adorarea și mulțumirea.**

În capitolul 1 din Romani, versetul 21 spune că ”deși L-au cunoscut pe Dumnezeu, ei nu L-au slăvit ca Dumnezeu și nici nu L-au mulțumit, și astfel gândirea lor a devenit fără folos, iar mintea lor nesăbuită s-a întunecat”, iar versetele continuă cu descrierea stării lor de rebeliune, în continuă creștere până într-

acolo că ajung să încurajeze tocmai lucrurile de care ei se fac vinovați. ”A slăvi” înseamnă a-L lăuda pentru Cine este El, a-L adora. Iar ”mulțumirea” presupune exprimarea recunoștinței față de ceea ce face El, față de promisiunile Lui. Adorarea, are legătură cu caracterul lui Dumnezeu, iar mulțumirea cu lucrările Lui. Este o legătură strânsă între cine este Dumnezeu și ce face El. Înțelegerea acestui lucru mi se pare esențială, având în vedere implicațiile asupra modului în care îl percep pe Dumnezeu și voia Lui, în viața de zi cu zi. Ele nu se contrazic ci se completează. Promisiunile Lui, lucrările Lui îmi arată cine este El, oglindesc caracterul Lui. De multe ori, în Vechiul Testament, Dumnezeu se făcea cunoscut poporului Său prin acțiunile și promisiunile Sale.

Eu văd, adorarea, ca cea mai intimă raportare la Dumnezeu. Înseamnă să-L iubesc pentru cine Este El. Înseamnă să petrec timp cu El și să doresc să-L cunosc tot mai mult...de dragul Lui și nu pentru alt motiv.

Adorarea nu ține cont de cine este în jur, ea are o singură preocupare – Dumnezeu. Totuși, cred că cele mai frumoase momente în adorare, sunt cele ascunse de privirile celorlalți. Acestea nu sunt singurele momente frumoase, însă eu cred, că ele sunt cele mai de dorit. Înconjurați de oameni sau nu, când El ne acaparează atenția, îl putem lauda și ne putem închina Lui pentru cine Este El.

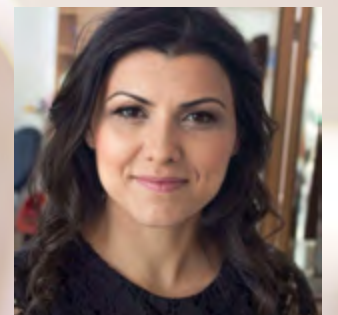
Mulțumirea, în schimb, îmi deschide ochii să văd binecuvântările Lui. Ea înseamnă să îl recunosc pe Dumnezeu ca sursă a binecuvântărilor, dar și ca Cel care își împlinește promisiunile la timpul potrivit.

Această recunoaștere îmi deschide și mai mult calea spre resursele Lui. Știu că mulțumirea e importantă însă, din păcate, uneori, ea a fost mai degrabă un automatism sau o ”monedă de schimb”. Am pretins, obținerea lucrurilor sau chiar ascultarea rugăciunilor, prin intermediul ei. Ce înșelătoare este această pretenție, ”această afacere”, când vine vorba despre Cel care cunoaște motivațiile ascunse ale inimii. Când știm doar să-l mulțumim pentru ce face pentru noi, fără să-L adorăm pentru cine este El, cred că pierdem din vedere adevărata esență a lucrurilor. Mulțumirea trebuie să ne conducă spre adorare, spre cunoașterea Lui. Prezența lui Dumnezeu trebuie să fie prioritară binecuvântărilor sau rugăciunilor ascultate, altfel îl ”înșelăm” pe Dumnezeu cu idoli ridicați tocmai din darurile sau din slujirile făcute pentru El.

Îl pot cunoaște și îi pot sluji lui Dumnezeu, însă, dacă nu îl onorez pentru cine este și nu îi mulțumesc pentru ce face, mintea mea se va întuneca, se va îndepărta de această cunoaștere și va avea tendința să-și redefinească ”dumnezeul” cui i se închină și slujește. (Romani 1:22-25, 28)

Prin adorare și mulțumire îl pun pe Dumnezeu în centrul vieții mele. În acest an, îmi propun să fac acest lucru, în mod intenționat, practicând adorarea și mulțumirea.

El este vrednic să fie pus mai presus de orice!

Magdalena Precup

Mai este *iertare*

**„Domnul m-a pedepsit, dar nu m-a dat pradă morții.
Te laud că m-ai ascultat, pentru că m-ai mântuit”**
Ps.118:18,21

Trăirea prin credință înseamnă o încredințare deplină în lucrurile care nu se văd. Numele meu este Lidia Briscan și provin dintr-o familie de creștini penticostali, dintr-o frumoasă localitate sălăjeană. Am copilărit printre pădurile de brazi și stejari de la poalele munților Meseș, simțind apa rece și iarba udă de pe câmp, sub picioarele desculțe, alături de alți copii de vârsta mea.

Cuvintele lui Dumnezeu pe care le auzeam în fiecare duminică la biserică, când mergeam împreună cu părinții mei, îmi răsunau adânc în minte, încă din acea vreme; „cuvinte pline de farmec îmi clocoteau în inimă” (Ps.45:1) așa că, la o vârstă destul de fragedă (16 ani), am hotărât să-mi încredințez viața în Mâna Creatorului și am încheiat un legământ în apa botezului. Anii frumoși ai copilăriei au zburat cu repeziciune, aducându-mă singură, dezorientată, dar hotărâtă să pășesc într-o nouă etapă a vieții mele - studiile liceale - într-un oraș aproape necunoscut.

Atunci a început totul: mirajul orașului m-a schimbat mult și nu în bine, dintr-o fețiță naivă, ascultătoare și cu frică de Dumnezeu, într-o tânără răzvrătită, care ceda, din ce în ce mai mult tentațiilor ce se iveau la fiecare pas. Au început să nu îmi mai fie străine deseale ieșiri în oraș, care se prelungeau până târziu, fumul cafenelelor, ringul de dans și anturajul nepotrivit. Începusem să fiu din ce în ce mai duplicitară, participând și la întâlnirile tinerilor din biserică, dar și la evenimentele mondene ale orașului; eram o creștină de duminică.

În tot acest timp, m-am străduit ca părinții mei să nu descopere acea latură nouă pe care mi-o formasem departe de casă, pentru că, oricum - credeam eu - că erau mult prea depășiți de situație. Nu doresc să-i acuz că au încercat să mă țină prea din scurt, că n-au reușit să-mi înțeleagă frământările, dorințele, neîmplinirile pentru că, nu știau că toate aceste restricții aveau să-mi stârnească și mai mult curiozitatea.

La scurt timp după venirea mea la oraș, la una din întâlnirile cu tinerii creștini, l-am cunoscut pe cel ce urma să-mi fie soț și iubit. Ne-am înțeles din prima clipă pentru că simțeam, că se zbate prin aceleași meandre ale vieții, cochetând și el cu biserica. Chiar dacă a crescut într-un mediu creștin, în prezența unor bunici credincioși, părinții lui nu l-au încurajat niciodată să se apropie foarte mult de Dumnezeu. Faptul că: aveam aceleași trăiri, stări și confuzii în căutările noastre, ne-a apropiat din ce în ce mai mult, astfel că am trecut de pragul amicitiei. Inimile noastre, începeau să bată tot mai tare unul pentru celălalt, evenimentele derulându-se mult mai repede decât ar fi trebuit.

Dupa 5 ani de relație, am hotărât împreună să ne căsătorim, dar am întâmpinat probleme legate de cununia religioasă. În aceste momente apăsătoare, de rușine, de căință, de umilință, de acuzare, am simțit o nevoie acută de apropiere reală și împăcare cu Dumnezeu. Consecințele păcatului ne-au

trezit la realitate brusc. Am început să căutăm iertare la Dumnezeu, dar și la oameni.

Am avut totuși o nuntă frumoasă la un restaurant și trei slujitori au rostit o binecuvântare peste noi și casa noastră. Multă vreme după acea binecuvântare rostită la nuntă, ne urmărea gândul că poate Dumnezeu nu ne-a iertat; mă trezeam în miez de noapte și mă înfioram la gândul că nu simt iertarea unui Dumnezeu bun, ci doar a unui Dumnezeu drept. Vinovăția, ne urmărea la fiecare pas iar orice nereușită din viața noastră o puneam în seama neiertării.

Am început viața de familie cu greu, în chirii, fără ajutor financiar și sprijin moral din partea părinților, fără locuri de muncă stabile. Am fost nevoită, să mă specializez într-o meserie pentru a-mi putea câștiga pâinea cea de toate zilele. M-am înscris astfel la un curs de coafor pentru o perioadă de 3 luni și am simțit cum Dumnezeu începe să-mi poarte de grijă. Atunci când îmi era foarte greu și simțeam că cedez, am înălțat lui Dumnezeu o rugăciune, prin care am cerut ca El să nu ne abandoneze, ci să ne ajute în împlinirea hotărârilor noi pe care le luasem. Dumnezeu a fost credincios, împlinindu-mi dorința și am văzut călăuzirea Lui la fiecare pas.

La scurtă vreme ne-am întâlnit cu pastorul unei biserici din oraș, care ulterior ne-a devenit un mentor spiritual, ba chiar mai mult un părinte pentru noi. Încet, încet, direcția noastră era stabilită, astfel încât am fost înfiați de acea biserică.

Dumnezeu a continuat să lucreze în viața noastră, uneori chiar într-un mod supranatural, zidind căminul nostru, astfel că prima noastră binecuvântare și bucurie reală a fost baietelel nostru, Filip. A urmat o vreme de înviore a spirituală și relaxare financiară până când, Dumnezeu a hotărât să ne ridice pe o altă treaptă spirituală. Atunci au început să apară încercările ce aveau să aducă prelucrarea și șlefuirea ființelor noastre. Prin mesaje profetice, Dumnezeu ne-a vorbit în nenumărate rânduri că are un plan cu casa noastră și că ne va scoate biruitori din încercările ce vor urma; și ele, n-au întârziat să apară.

Afacerile care ne mergeau bine și ne dădeau o siguranță materială, au devenit din ce în ce mai neprofitabile, apoi să meargă din ce în ce mai rău, iar în final să închidem magazin după magazin. Casa în care locuiam și era în curs de achiziționare, am pierdut-o din cauza incapacității de plată. Chiar dacă problemele vieții ar fi vrut să ne îngroape, Dumnezeu ne-a arătat, că altele sunt adevăratele valori, și, ca semn am primit o a doua binecuvântare, încă un băiețel pe nume Iacob.

Venirea pe lume a acestui micuț, a fost o împlinire a făgăduinței divine și am primit-o cu bucurie în casa noastră - păzită și vegheată de Creator. Când omeneste totul era pierdut și soțul meu stătea prăbușit de durere înaintea Lui, declarându-și falimentul, El nu a îngăduit ca „faina din oală să scadă și untdelemnul din ulcior să se împutineze,” (1 Împărați 17:14) semn că încă ne purta de grijă. În acest timp, altarul din casa noastră nu s-a stins, ne-am pus întreaga nădejde în Dumnezeu și ne-am alipit cu toată inima de promisiunile Lui față de noi.

În urma acestor evenimente ce s-au derulat în familia noastră, Dumnezeu a vrut să ne învețe ce înseamnă îndelunga răbdare, pacea în mijlocul necazului, bucuria nădejzii viitoare și încredințarea deplină în lucrurile făgăduite.

În momentul în care nimeni nu a mai avut o soluție pentru noi, Dumnezeu a fost cel care ne-a venit în ajutor, conform promisiunilor Lui.

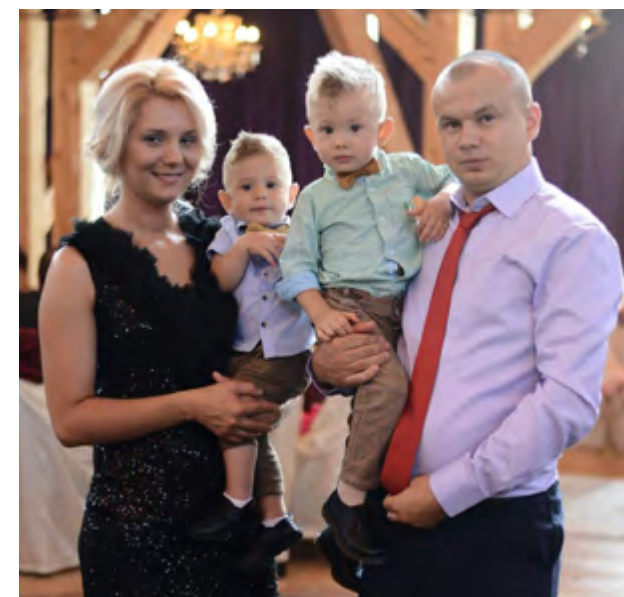
„Crezi că am rămas cuiva, cândva dator? Am lăsat eu copiii mei în drum și fără acoperiș deasupra capului vreodată?” (mesaj profetic). Dumnezeu în marea Lui milă și bunătate, s-a oprit în dreptul nostru și ne-a dat izbăvirea, considerând că timpul încercărilor a luat sfârșit. Nu după multă vreme, am văzut mâna Perforată și Puternică la lucru și zorii redresării și restaurării noastre s-au ivit.

Prin orice încercare, Dumnezeu vrea să ne învețe valorile adevărate ale acestei vieți, care nu sunt nicidecum cele pământești, ci cele veșnice; „Și ce ar folosi unui om sa câștige lumea, dacă și-ar pierde sufletul,”
Matei 16:26a.

Dragi tinere cititoare, am considerat necesar să vă împărtășesc din experiența mea de viață, sperând din tot sufletul să nu cădeți și voi în capcanele tinereții și a goanei după avere, uitând de Marea Chemare ce ni s-a făcut. „Bucură-te tinere în tinerețea ta, fii cu inima veselă cât ești tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi, dar să știi că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată,” Eclesiastul 11:9.

Nu-ți pierde nădejdea, soluția este la Dumnezeu! Rămâne doar să ne încredem pe deplin în El și El ne va izbăvi din orice încercare!

„Dacă ne mărturisim păcatele El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire,” 1 Ioan 1:9.

Lidia Briscan și familia ei, Zalău

Aș vrea să fiu

Aș vrea sa fiu un greieraș prin iarbă
Ca să îți cânt din zori până-n apus
Dar sunt un om, ce trec în grabă
Sunt călător prin viață, de mână cu ISUS.

Aș vrea, ca și furnica, să alerg mereu
Ce tot adună hrană-n mușuroi,
Să mă silesc s-adun din Dumnezeu,
Sunt doar țărână, mă-mpiedic în noroi.

Aș vrea în susur blând ca și-un izvor
Ce-n drumul lui și-adună picuri noi
În toi de noapte, să te chem cu dor
Să mă cuprinzi, să plângem amândoi.

De-aș fi o aripă de vânt pe înserat
Aș adia prin crengile uscate
Le-aș spune din cuvântu-Ți răspicat
Căci Dumnezeu dă viață-n toate.

De-aș fi un fenomen, un tunet în pustiu
Aș lumina ca fulgerul în noapte
Dar sunt un trecător, și bine știu
Că vei veni, te chem în șoapte.

De-aș fi o stea, pe bolta ta cerească
Aș lumina, întreaga omenire
În dragostea de sus să crească
Și-n fapte vrednice de moștenire.

De-aș fi o rândunică-n zbor peste coline
Un fluturaș pe câmp din floare-n floare
Aș spune tuturor căci Domnul vine
Și cine îl iubește cu adevărat, nu moare.

Dar, sunt un abur, un fulg de nea în zori
O adiere ce te caută-n serare
În duh se-nalță mai presus de nori
Să spună tuturor cât ești de mare.

Sunt doar un om, dar tu esti Dumnezeu
Ce-ai plăsmuit în mine nemurirea
Îți mulțumesc că sunt copilul tău
Și-n tine dobândesc viața, fericirea.

AMIN

Geta Lupoiu

Ce înseamnă să Îl ai pe Dumnezeu!

Alergi o viață în căutarea fericirii.

Te zbați zi de zi, spre a ajunge la ceea ce îți oferă o simplă satisfacție de moment. Investești atât de mult în lucrurile pământești încât uiți de cele cerești. Cu cât ai mai mult, cu atât îți dorești mai mult. Dar, uite că așa, fugind să aduni tot mai mult, aici jos, uiți să-ți mai ridici privirea spre Cer.

Te gândești doar la neajunsurile tale materiale, și nici măcar nu ai observat că inima ta e atât de goală...că în ea bate vântul în loc să bată Domnul. Mi-aș dori să simți ce simt și eu, de când l-am găsit pe Dumnezeu. De aceea... te rog să te oprești puțin din drumul tău. Oricum, cred că ești cam obosit, dar îți propun ceva. Stai de vorba cu Dumnezeu seara în pat, sau dimineața când îți bei ceaiul sau cafeaua. Spune-i Lui, ce simți și prin ce treci și așteaptă în tăcere răspunsul Său. El ajunge mereu la momentul potrivit...

Ai făcut asta? Nu-i așa că te simți mai bine? Simți liniștea venită de la El? Dar pacea care te înconjoară? Acum simți cum în inima ta, bate Dumnezeu? Nimic nu se compară cu ceea ce El are pregătit pentru tine. Când Îl ai pe Domnul nu mai ai nevoie de nimic, nu te mai gândești la ziua de mâine, pentru ca i-o încredințezi Lui, și știi ca El este deja acolo.

„Lasă-L să se atingă de tine, să te modeleze făcând din tine cel mai de preț vas de lut. Viața asta nu e nimic în comparație cu veșnicia pe care El ți-a promis-o.

Ai încredere în Cel ce te-a creat! Lasă-te mângâiat de Cel ce e Mângâietorul! Lasă-te vindecată de Cel ce e Vindecătorul!

Și mai presus de orice... lasă-te iubită de Cel ce e IUBIRE!"

Lorena Costin

Drumul spre casă

*"...Încotro vei merge tu, voi merge și eu,
unde vei locui tu, voi locui și eu;
poporul tău va fi poporul meu,
și Dumnezeuul tău va fi Dumnezeuul meu;
unde vei muri tu, voi muri și eu și voi fi
îngropată acolo. Facă-mi Domnul ce o vrea, dar
nimic nu mă va despărți de tine decât moartea!"*

(Rut 1:16)

Ce înseamnă, pentru tine, acasă? E locul în care te-ai născut, ai copilărit, ai trăit o vreme? E căminul unde găsești încă dragostea părintească? Sau locuința în care trăiești, te odihnești, îți păstrezi bunurile și te bucuri de cel mai intim climat. Locul în care ești autentică. Fără măști, fără gesturi artificiale, fără tocure și ținută incomodă. Locul unde cei dragi te întâmpină cu bucurie. E locul în care aștepți, cu nerăbdare, să te întorci?

Drumul spre casă poate fi uneori obositor și anevoios, dar ne este drag, știind că acolo ne găsim odihna, confortul, plăcerea de a fi împreună cu cei mai prețioși sufletului nostru. Așa este. Sau așa ar trebui să fie.

Am în minte imaginea unor femei din Sfânta Scriptură, care călătoresc din Moab spre Iuda. Naomi se-ndreaptă spre casă. Acasă, în țara ei, la poporul ei. Nurorile ei, Rut și Orpa, pleacă de acasă. Toate trei au sufletul îndoliat. E cea mai grea călătorie, pe care au făcut-o vreodată.

Semănând lacrimi prin colbul pe care l-a mai simțit cândva mângâindu-i tăpile trudite, Naomi se întreabă: ce înseamnă acasă? Lasă în urma ei mormintele soțului și ale celor doi fii. Pe cei ce i-a ținut în brațe, acum îi poartă doar în inimă. Veniseră toți patru în Moab pentru o viață mai bună. Dar tot ce a fost bun în viața ei, pare că s-a sfârșit la mormânt, când și-a îngropat ultimul fiu. Cu noul ei statut, în situația tristă în care se află, nu i se mai potrivește nici numele pe care i l-au dat părinții.

Ea, Naomi (Plăcută)? Așa a fost cândva. Dar cum să mai răspundă acestui nume, când nimic nu mai e plăcut, în viață? Suferința a zdrobit-o. Inima-i stoarsă de ultimul strop de fericire s-a umplut de amărăciune. S-a contopit cu ea. Cu amărăciunea. Ar putea chiar să-i poarte numele. Să i se spună Mara (Amărăciune).

În fine... Se gândește că dacă așa vrea Dumnezeu, n-are decât s-o privească jelind. E supărată pe El. Pentru că este direct responsabil de tragicul deznodământ al vieții ei de căsnicie, al nurorilor ei, văduve și ele. Dar nurorile...Ah, nurorile... Ce nume să mai poarte și ele? Mai există oare sinonime pentru amărăciune? Sau poate că ele mai pot spera la un viitor mai bun. Poate un nou început. Se oprește din mersul greoi și se uită spre ele, cu inima frântă. Ar vrea să le-aline durerea printr-o blândă îmbrățișare.

”
*El are pentru tine soluția perfectă.
Chiar dacă e nevăzut. Chiar dacă e greu de înțeles.
E acolo. E lângă tine,
în drumul tău spre casă.*

Dar, din nefericire, există și cazuri în care legămintele acelea superbe din ziua căsniciei se calcă în picioare, precum frunzele uscate, în toamna târzie. Și tot ce s-a spus cu șarm și emoție, în fața martorilor „văzuți și nevăzuți”, rămâne doar spectacol.

Sau, se întâmplă ca unul dintre partenerii uniți prin legământ să fie chemat acasă, de Creator. Și e pustiu. Și multă amărăciune. Viața pare nedreaptă uneori. Dumnezeu parcă se retrage din ea, cu tot cu binecuvântările Sale. Uraganul încercărilor se dezlănțuie cumplit lăsând în urmă case surpate, copii desculți și visuri frânte. Unde să te întorci atunci? Unde e acasă? Și cine va locui lângă tine, în locul singurătății nedorite?

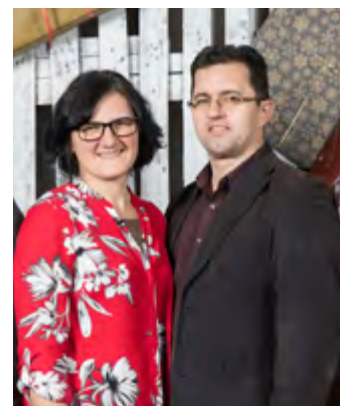
Dumnezeu este gata să stea lângă tine, nu numai atunci când drumul e plăcut și lin. Dar și când treci prin cele mai adânci gropi ale deznădejdiei. De aceea, nu-ți schimba numele, chiar dacă are gust amar mâncarea pe care o mănânci, apa pe care o bei și aerul pe care îl respiri! El are pentru tine soluția perfectă. Chiar dacă e nevăzut. Chiar dacă e greu de înțeles. E acolo.

E lângă tine, în drumul tău spre casă. Dumnezeu ți-a dat o familie: bunici, mamă și tată, unchi și mătuși, veri, soț, copii,

socri, cumnați și cumnate, nepoți. Poate unii lipsesc din ecuație. Fie nu mai sunt, fie n-au fost niciodată. Ce-ar fi dacă, în locul celor ce lipsesc, ai scrie numele lui Dumnezeu? El e singurul care poate înlocui pe oricine. Poate fi chiar mult mai mult. El îți cunoaște nevoile, emoțiile, frământările și temerile. El poate, și vrea să fie pentru tine pace, siguranță, desfătare, bucurie, împlinire.

Privește la familia ta! Legați prin sânge sau prin căsătorie de numele tău, de inima ta, ei sunt doar pentru o vreme acolo, lângă tine. Cum le vorbești, cum îi privești, cât jertfești pentru fiecare, contează! Nu culegi roade bune? Nu primești ce se cuvine înapoi? Nu-i nimic!

**Continuă să mergi spre casă cu bucurie!
Și bucuria este Dumnezeu.**

Rodica Filip

Ajutorul este mai puternic

„Nu este bine ca omul să fie singur.
Am să-i fac un ajutor potrivit pentru el”
(Gen.2:18).

Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur. Am să-i fac un ajutor potrivit pentru el”(Gen.2:18). Din versetele 21-22 ale aceleiași capitol reiese că afirmația de mai sus se referă la femeie.

Titlul articolului este o descoperire pe care mi-a dat-o Dumnezeu într-un moment mai dificil al vieții.

Mă aflu la doar câteva luni după o operație la picior și pentru că îmi revenisem am început să-mi reiau cu mult entuziasm activitățile de fiecare zi. Într-una din zile însă, am făcut exces de zel. Pe când soțul era la serviciu, m-am gândit că mi-ar prinde bine o diversificare a „antrenamentului” așa că m-am hotărât să-i fac soțului puțină ordine (deși nu era cazul) pe polițele unde își avea depozitate aparatele și uneltele.

Așa că, mi-am luat scara și m-am apucat de treabă. Statul mai îndelungat pe picioare a făcut ca sistemul meu circulator să se revolte. Cuprinsă de teamă și epuizată, am început să-mi fac autocritica, spunându-mi ceva de genul:”Asta nu e treabă de femei! Asta e treabă de bărbați, pentru că ei sunt puternici”. În acel moment, L-am auzit pe Duhul Domnului întrebându-mă: „Dar nu ajutorul este mai puternic?” În acel moment mi-am dat seama că a dispărut orice urmă de teamă și de oboseală.

Uimită de cele întâmplate, am început să meditez: Oare ce voia să mă învețe Dumnezeu prin acest cuvânt? Înțelegerea primită în urma reflectării aș dori s-o împărtășesc cu voi, în speranța că ar putea să vă fie de folos. Când Dumnezeu a zis „să facem om

după chipul și asemănarea Noastră”(Gen.1:26), El s-a referit la omul launtric, adică la duhul omului (Dumnezeu este Duh). Marele Creator a avut un plan (Efeseni 1:9) pe care avea să-L urmeze, pentru ca la sfârșitul lucrării să poată spune că toate sunt foarte bune (Gen.1:31).

În continuare aș dori să privim la câteva particularități cu care a fost dotat duhul omului pentru a semăna cu Dumnezeu - care este Duh - și de asemenea să vedem de ce ajutorul (femeia) este mai puternică.

1. Credința - este o putere:

„Toate lucrurile sunt cu puțință la Dumnezeu”(Marcu 10:27) și „toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede”(Marcu 9:23). Din punct de vedere al credinței putem afirma cu tărie că

femeia, în comparație cu bărbatul, este dotată cu o abilitate mai mare de a crede. Sunt aproape inseparabile cele două cuvinte: „femeie” și „credință”.

2. Sădejdea - este o așteptare a împlinirii lucrurilor care încă nu se văd. Dumnezeu așteaptă cu îndelungă răbdare mântuirea omului. Femeia - mama - cât trăiește așteaptă cu răbdare împlinirea visului cu privire la copii.

3. Dragostea - este cea mai mare putere, e mai tare decât moartea (Cântarea Cântărilor 8:6). „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”(Ioan 3:16). Femeia - mama - e gata să-și sacrifice viața pentru copii.

4. Cunoașterea spirituală. Duhul omului e dotat cu abilități precum intuiția, înțelepciunea și părțasia. Intuiția este acea abilitate de a ști în duhul tău anumite lucruri. Se știe că la femei intuiția este mai dezvoltată decât la bărbați.

Înțelepciunea este abilitatea de a anticipa ce se va întâmpla în viitor și de a lua decizii bazate pe cunoașterea anterioară (intuiție) pentru a schimba anumite circumstanțe. Vezi femeia din Proverbe 31 (versetele 13-27):

*Ea face rost de lână și de in
și lucrează cu mâini harnice.*

*Ea este ca o corabie de negoț;
de departe își aduce pâinea.*

*Ea se scoală când este încă noapte
și dă hrană casei sale,*

și împarte lucrul de peste zi slujnicilor sale.

*Se gândește la un ogor și-l cumpără;
din rodul muncii ei sădește o vie.*

*Ea își încinge mijlocul cu putere
și își oțelește brațele.*

*Vede că munca îi merge bine,
lumina ei nu se stinge noaptea.*

*Ea pune mâna pe furcă
și degetele ei țin fusul.*

*Ea își întinde mâna către cel nenorocit,
își întinde brațul către cel lipsit.*

*Nu se teme de zăpadă pentru casa ei,
căci toată casa ei este îmbrăcată cu cărămiziu.*

*Ea își face învelitori,
are haine de in subțire și purpură.*

*Bărbatul ei este bine văzut la porți,
când șade cu bătrânii țării.*

*Ea face cămăși și le vinde,
și dă cingători negustorului.*

*Ea este îmbrăcată cu tărie și slavă
și râde de ziua de mâine.*

*Ea deschide gura cu înțelepciune
și învățături plăcute îi sunt pe limbă.*

*Ea veghează asupra celor ce se petrec în casa ei
și nu mănâncă pâinea lenevirii.*

Părțasia este abilitatea de a comunica.

Toate aceste caracteristici ale duhului uman sunt puteri care atunci când sunt activate pot face minuni. De fapt, cuvântul „putere” provine din cuvântul grecesc „dunamis” care înseamnă abilitatea de a efectua schimbări și se referă la tărie și la abilitatea de a face minuni.

Adevărata putere vine din Duhul Sfânt. În Fapte 1:8 Domnul Isus le-a spus ucenicilor: „voi veți primi o putere când se va pogori Duhul Sfânt peste voi”. Domnul Isus în lucrarea Sa pe pământ a folosit această putere a lui Dumnezeu și a depins de ea: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor, căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsăți și să vestesc anul de îndurare al Domnului”(Luca 4:18-19). Nu este de mirare că Dumnezeu ne poruncește să fim plini de Duhul Sfânt.

Când puterea lui Dumnezeu își stabilește reședința în omul născut din nou, ea poate fi activată prin cuvinte și este capabilă de a face lucruri supranaturale. Există o strânsă legătură între cuvinte și duh. La începutul creației, Duhul se mișca pe deasupra apelor (Gen.1:2), dar pînă când nu au fost rostite cuvinte, nimic nu s-a întâmplat (Dumnezeu a zis: Să fie lumină!, Să fie cer!, Să fie pământ etc. și ele au apărut). Așadar cuvintele sunt cel mai puternic lucru din univers. Și Domnul Isus a săvârșit lucrările Sale tot prin rostirea cuvintelor. Cuvintele au legătură și cu credința. Dumnezeu ne-a poruncit să umblăm prin credință și nu prin vedere (cuvintele sunt ceea ce nu se vede).

Cred că această revelație pe care am primit-o este pentru a ne conștientiza de puterea și valoarea cu care ne-a înzestrat Dumnezeu. Dorința Lui este de a ne folosi această putere pentru a schimba circumstanțele în care ne aflăm în vederea împlinirii scopului pentru care am fost create.

Maria Vasilca
Biserica "Bethel", Târgu-Mureș

după ce

L-au răstignit

Cum ai explica suferința în trup și în duh a Domnului Isus? Când păcatul a intrat în lume, Dumnezeu a promis un Eliberator din păcat (Geneza 3:15). La răstignire, Satana a lovit, dar Eliberatorul a zdrobit capul șarpelui (Satana) prin învierea Lui măreață. Fiul lui Dumnezeu a devenit om, pentru ca prin Crucea Lui să distrugă puterea Satanei pe care o are asupra oamenilor. Inspirat de Duhul Sfânt, David scrie despre intensitatea suferinței Domnului (Psalm 22). Poziția trupului cauza sufocarea. Oasele I s-au dislocat. Ligamentele și mușchii erau întinși la maxim. Fiecare mișcare și respirație era greu de suportat. Sângele curgea. Inima și plămânii nu mai funcționau normal. Deshidratarea a produs febră și sete greu de îndurat. Fruntea era înțepată de spinii coroanei pe care i-au pus-o dușmanii pe cap. Mâinile și picioarele erau rănite de cuie. Mâinile Lui care au binecuvântat copiii, care au vindecat bolnavii, nu mai puteau atinge pe nimeni. Numai capul Lui era liber. Limba Lui mai putea să rostească puține cuvinte și acestea au fost: „Tată, iartă-i că nu știu ce fac”.

Tatăl a împlinit această rugăciune a Fiului la Cincizecime, după 50 de zile de la înviere, când Petru a predicat unei mari mulțimi, spunându-le că ei L-au răstignit pe Domnul Isus, dar Dumnezeu L-a înviat din morți și L-a făcut Domn și Stăpân. Ei au rămas străpunși în inimă și au întrebat: „Ce să facem?” Iar Petru, le-a zis: „Pocăiți-vă și veți primi iertarea păcatelor” (Fapte 2:38-39; 3:17-19). Când o persoană se întoarce la Hristos cu pocăință și credință, Dumnezeu îi ascultă rugăciunile.

Te-ai gândit vreodată că păcatele tale au fost spini pe fruntea Domnului Isus? Ai realizat că păcatele tale L-au ținut pe cruce pe Domnul slavei? Alege credința și pocăința în fiecare zi și experimentează iertarea și bunătatea Domnului în viața ta și în familia ta. Biblia descrie faptele și neprihănirea noastră ca haine pe care le purtăm (Isaia 61:10; Matei 22:11-12; Apocalipsa 19:7-8). Aceasta este o veste tristă: păcatul contaminează tot. Până și cele mai bune fapte ale noastre sunt ca o haină mânjită înaintea Domnului (Isaia 64:6). Putem să ne acoperim cu hainele frumoase ale faptelor bune (participarea la programele bisericești, anumite practici spirituale etc.), dar să nu ne înșelăm.

**”După ce L-au răstignit,
I-au împărțit hainele între ei,
trăgând la sorți, ca să se împlinească ce fusese vestit prin
prorocul care zice:
„Și-au împărțit hainele Mele
între ei și pentru cămașa Mea au
tras la sorți.”**

Matei 27:35

Să nu credem că avem o neprihănire a noastră și să nu ne bazăm pe ceea ce putem face în firea pământească. Faptele bune își au rolul lor, ele putând dovedi relația noastră cu Domnul, dacă într-adevăr au o motivație bună. Totuși, numai Domnul Isus este fără pată, fără păcat, și El a luat asupra Lui rușinea noastră (păcatul este rușinea popoarelor). A fost dezbrăcat și umilit în public. Nicio persoană nu poate să-și permită să dezbrace pe alții și să-i expună la batjocură. Orice om are o demnitate pe care trebuie să i-o respectăm, fără să-l dezgolim în public.

Cu toate acestea, criminalii sunt tratați cu asprime, căci nu au nici un drept. Când Adam și Eva au păcătuit, Dumnezeu le-a făcut haine să acopere goliciunea. Acum, soldații au luat hainele Domnului și aceasta este o imagine a ceea ce a făcut Domnul Isus pentru credincioși: 2 Corinteni 5:21: „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.” Credincioșii sunt îmbrăcați în neprihănirea lui Dumnezeu, singura îmbrăcăminte recunoscută înaintea lui Dumnezeu. Oare cum ne vede Domnul: îmbrăcați în zdrențe sau în frumusețea lui Hristos? Domnul Isus a fost respins de oameni, părăsit de prieteni, singur. Tatăl tăcea. A suferit mult și greu pentru mine și pentru tine. Cum îi mulțumim? Cum ne purtăm? Cum ne îmbrăcăm? Cum îi iubim pe cei pentru care a murit Hristos?

Doamne Isuse, cât de mult ai suferit pentru mine. Îți mulțumesc mult. Tată, Te rog, îmbracă-mă în neprihănirea lui Hristos. Ajută-mă să-i iubesc pe frații mei de credință, Familia Domnului Isus! Vreau să am o purtare vrednică de numele pe care îl port și să nu Te fac de rușine, ci să Te onorez cu vorba și fapta. Doamne, Tu ești Eliberatorul meu!

Ana Tătar

jertfa de pe cruce

Doamne! Tu, care nu ai meritat povara crucii,
Ai venit să ne salvezi, eram pierduți...
Blând și smerit ai coborât din ceruri,
Prin jertfa Ta, prin sângele Tău scump ne-ai mântuit!

În egoismul meu, preocupat doar de mine,
Am refuzat să privesc la cruce, am refuzat să privesc înspre Tine.
Am refuzat a mă închina, și nici mulțumire nu ți-am dat...
În slăbiciunea mea, sufletu-mi avid de împlinire,
cerșea laude și privilegii doar pentru sine.

Mă privesc acum, din nou!
Cine sunt? Ce sunt?
Realizez, sunt "praf" și sunt "țărână"!
Privesc spre tine Isus!
Cine ești? Ce ești?
Am înțeles, ești Cale, Adevăr și Viață!
Doamne, inima-mi smerită de-a ta-ndurare,
te înalță, te glorifică numai pe Tine!

Iertare îți cer neconținut...
Mi-ai dăruit viață prin a Ta jertfă!
În liniște m-aplec Părinte,
Să-ți mulțumesc pentru iubire, pentru ocrotire!
Inima-mi răspunde cu dragoste, iubirii Tale,
Căci înțeleg acum prețul plătit! Sunt mântuit!

Cuvintele sunt prea sărace spre a-ți mulțumi, Isuse!
Primește-mă, iubește-mă, cum numai Tu știi!
Faci pentru mine mai mult decât pot eu a-ți cere!
Ai fost, ești și vei fi mereu salvarea mea!
Doresc, o Doamne, când vei veni cu a Ta Împărăție,
Îngenunchiați înaintea Ta să Te slăvim o veșnicie!

Katalin Zold

Grupul de persoane cu diagnostic oncologic
"Alături de tine", Fundația Mater

”

Casa în care Domnul te-a pus, poate deveni locul unde se formează caractere pentru cer și unde oamenii acestei lumi zbuciumate pot gusta din pacea Lui.

Copleșite sau provocate?

În proverbe 31 avem portretul unei femei excepționale, femeia pe care orice bărbat și-ar dori-o de soție.

S-au făcut multe speculații pe seama ei. Unii au văzut în ea femeia de succes a zilelor noastre implicată în tot felul de activități, în casă și în afara ei, superfemeia care reușește să îmbine cariera cu viața de familie, în așa fel încât toată lumea din anturajul ei să fie mulțumită. Palmaresul ei este frustrant pentru noi, femeile secolului 21, care ne străduim din răpuzeri să îmbinăm cariera cu responsabilitățile ce ne revin în familiile noastre.

Acest pasaj, însă, nu a fost pus de Duhul Sfânt în Biblie pentru a ne spori frustrările, ci dimpotrivă pentru a ne încuraja și a ne oferi lecții practice de viață. Femeia din Proverbe 31 este modelul unei femei excelente. Unele traduceri folosesc cuvântul virtuoasă, sau femeie de valoare, care și-a dedicat viața în totalitate lui Dumnezeu și familiei.

Ani de zile am refuzat să mă gândesc la secretul succesului ei, pentru că îmi dădeam seama că nu o să ajung niciodată să semăn cu ea. Însă, citind cu mai multă atenție versetul 30: „Dezmierdările sunt înșelătoare, și frumusețea este deșartă dar femeia care se teme de Domnul va fi lăudată”, vom observa că aici avem cheia sau secretul succesului ei: temerea ei de Domnul, relația ei cu Dumnezeu. Cred că de-acolo trebuie să începem caracterizarea acestei femei chiar dacă acest amănunt este amintit la sfârșitul capitolului. Este important să începem cu epilogul, adică cu temerea de Domnul, și să înțelegem că palmaresul realizărilor ei a fost clădit cu multă trudă, an după an.

Ea este ca un model în ceea ce înseamnă să trăiești în temere și ascultare de Domnul. Aceasta a ajutat-o să nu-și negligeze nici copiii, nici soțul.

Dovada este însăși mărturia soțului și a copiilor ei: soțul o laudă, inima lui se încrede în ea. Fiii ei sunt mândri de ea, o respectă, mai mult hărnicia ei depășește limitele casei ei ajungând și la cei nevoiași din jurul lor.

Credința ei în Dumnezeu este autentică și se manifestă în tot ceea ce ea este și face și acest lucru trebuie să ne încurajeze și pe noi, femeile de astăzi.

Fiecare avem traseul nostru, și desigur nu vom reuși și nici nu vom putea să facem toate lucrurile pe care această femeie minunată le-a făcut. Ceea ce este important și ceea ce trebuie să învățăm de la ea este modul în care credința ei autentică i-a influențat toate aspectele vieții. Asemenea ei și noi trebuie să facem din relația noastră cu Dumnezeu prioritatea vieții noastre și apoi să încercăm și noi să ne deprindem ca tot ce facem, puțin sau mult, să facem ca pentru Domnul.

În text avem o listă întreagă de calități care ne copleșesc și pe multe ne intimidează, omițând faptul că acestea sunt rodul muncii ei, investiția ei de o viață. Este evident că nu s-a născut așa, dar a fost dispusă să învețe și astfel să-și pună în negoț darurile cu care Dumnezeu a înzestrat-o.

Un lucru care este demn de observat este faptul că ea este în control în ce privește casa ei și lucrurile din casă. Chiar dacă este în picioare de dimineața până seara ea este bucură, relaxată, nu se teme de ziua de mâine, este plină de bunătate și toți cei din jurul ei o fericesc. Ea este regină în casa ei, chiar dacă s-ar părea că lucrează alături de roabele sale.

E important ce perspectivă ai asupra vieții tale. Multe dintre noi ne aglomerăm cu lucruri și activități, căutând astfel să câștigăm aprobarea și admirația celor din jur. Este însă clar că femeia din Proverbe e apreciată, în primul rând, pentru ceea ce este și mai apoi pentru ceea ce face sau cât face. Identitatea ei este definită de Cel de care se teme și aceasta îi conferă seva și puterea de a face atâtea lucruri.

Multe dintre noi, ne frângem gâtul și ne consumăm energiile în a atrage aprobarea celor din jur, în a ne potrivi unei mode anume și astfel ne pierdem bucuria, devenim nemulțumite și în loc să fim noi în control, lucrurile ne controlează pe noi. Sunt domenii care ne scapă din mâini și ne simțim neajutate. Nu e nici o rușine să recunoaștem acest lucru și să ne ru-

gam pentru înțelepciune și să cerem ajutor de la cineva care a trecut prin problemele noastre sau are mai multă experiență în domeniul respectiv.

Putem învăța așa de multe de la această femeie, fără să ne simțim inferioare sau frustrate. Învățăm că frumusețea exterioară este trecătoare, că e bine să investim din fragedă tinerețe în ceea ce face cu adevărat farmecul unei femei și în ceea ce este nemuritor.

Lista e lungă și în mod sigur că nici femeii din Proverbe nu i-a fost întotdeauna ușor. Dar priviți ce răsplată uriașă a câștigat: soțul ei o laudă și i subliniază unicitatea. În ochii lui, ea le întrece pe toate celelalte femei. Ea are ceva special. Mai mult, copiii ei, maturi de-acum, o respectă și o numesc fericită. Ce poate să-și dorească mai mult o femeie?

Trăim într-o lume a egoismului. Sacrificiul de sine este tot mai puțin înțeles. A trăi pentru alții nu se potrivește în contextul contemporan. A încerca să fii ca femeia din Proverbe 31 este ca și cum ai înota împotriva curentului. Nu se mai poartă.

Femeia din Proverbe 31 și-a primit răsplata și putem spune împreună cu ea că s-a meritat. Sacrificiul nu a fost în zadar. Însă cine ne garantează nouă că lucrurile vor evolua și pentru noi ca și pentru ea: soțul nostru să fie la porțile cetății, copiii să ne ferească și să ne fie mulțumitori?

Să nu uităm că nu pentru acum și aici ne-am pus nădejdea în Dumnezeu. Răsplata adevărată o vom primi de la El când vom auzi cuvintele Mântuitorului: „Bine rob bun și credincios...” Atunci vom înțelege cu adevărat că s-a merita tot sacrificiul și tot ce am putut face de dragul Lui și cu puterea Lui.

Prin urmare, citind Proverbe 31, avem mai multe opțiuni. Prima și cea mai la îndemână e să faceți ce am făcut eu, când mi-am zis că femeia din Proverbe 31 este femeia ideală și ca atare este imposibil de imitat. Nu vreau să știu de ea, pentru că îmi scoate și mai

mult în evidență slăbiciunile. O altă opțiune este să-ți propui să o imiți, străduindu-te din răpuzeri, făcându-ți din viață un calvar și pentru tine și pentru cei din jurul tău. Oricât de mult te-ai strădui, ai șanse infime de reușită și nu ai cum să găsești în ceea ce faci bucurie sau împlinire. A treia opțiune este să vii în fața Tatălui ceresc și să recunoști că fără puterea Lui nu poți să faci și să fii nimic.

Cheia unei vieți cu adevărat împlinite este întotdeauna teama de Domnul, adică, o relație autentică de dependență de Dumnezeu, ca singură sursă de împlinire.

Atunci când te vezi așa cum te vede El, având valoarea sângelui cu care El te-a spălat și te-a plătit și când ochii ți se deschid și vezi resursele pe care le ai în El, te bucuri că poți să fii conlucrătoare cu Cerul la lărgirea Împărăției Lui prin tot ce faci. Casa în care Domnul te-a pus, poate deveni locul unde se formează caractere pentru cer și unde oamenii acestei lumi zbuciumate pot gusta din pacea Lui. Cred că aceasta e o atitudine mult mai potrivită. Cu această atitudine ne uităm cu alți ochi la aceasta femeie de valoare. Ea poate deveni pentru noi un model demn de urmat, o soră mai mare sau, de ce nu, o adevărată mamă spirituală.

Nora Fărăgău

Biserica Baptistă "Iris", Cluj-Napoca

mărturie

În anul 2009 am fost diagnosticată cu intoleranță la gluten, boala celiacă. În anul 2017 boala celiacă a intrat în remisie așa de agresiv încât am dezvoltat o dermatită herpetiformă care a devenit carne vie, dureroasă și purulentă. Nu era de ajuns ca nu trecea cu nimic, dar se și extindea pe mâini, palme și pe picioare. Mă durea tare, iar în contact cu apa era și mai dureroasă. Când mă spălăm era extrem de dureros. Seara, iar apoi chiar și în timpul zilei aveam o mâncărime de piele care îmi provoca o stare de durere și disconfort și luam trusa cu unguente și spuneam: acum cu care unguent să mă mai dau? Dacă azi îmi alina, mâine nu mai avea efect.

Și nu era zi sau seara în care să adorm fără să nu plâng!

De multe ori cei din casa mea nici nu știau cât plâng. Mă duceam în baie sau în altă cameră și îmi puneam prosopul în pumni și plângeam de durere și îi vedeam și pe ai mei că sufereau alături de mine și îmi doream să nu sufere și ei, pentru că îmi era de ajuns suferința mie.

Am umblat la toți dermatologii din oraș, pe care i-am știut, dar toți încercau cu tot felul de tratamente în zadar.

În februarie 2018, în urma unei analize de sânge făcută în străinătate, mi s-au descoperit alte 24 de intoleranțe alimentare și mi s-a dat un regim care era foarte greu de ținut. Aveam câteva variante pentru mâncat, dar ce mâncam dimineața nu mai puteam mânca 4 zile, ce mâncam la amiază, puteam mânca și seara și apoi să nu mai mănânc 4 zile acea mâncare. Nu puteam combina mai mult de 3 alimente. Nu puteam mânca ulei de floarea soarelui, dovleac, roșii, ardei, nuci, alune, lapte, oua, iaurt, unt, caș, brânză, o serie de fructe.... dar nici produsele care conțineau aceste alimente. Erau în total 24 de intoleranțe alimentare plus derivatele lor. Am ținut regimul

cu strictețe și tot nu eram mai bine! Am hotărât să mă duc la Cluj să încerc și acolo. Am ajuns la un gastroenterolog care m-a trimis spre alergologie, de la alergologie m-au trimis la dermatologie. Acolo mi-au luat biopsie din rană să vadă cauza. Rezultatul era negativ, dar rana era mare. Și mi-au făcut tot felul de teste și analize peste analize. La ultima analiză trebuiau recoltate 9 eprubete cu sânge, așa încât în ultima eprubeta nici nu a mai curs sânge. Aceste analize s-au făcut cu scopul de a vedea dacă respect regimul sau dacă nu cumva am alte probleme de sănătate. Doctorița de la Cluj susținea că nu respect regimul. Mi-au făcut toate analizele și a ieșit că regimul e respectat și alte boli nu am. S-a uitat la mine cu părere de rău și mi-a spus că nu are ce să mai facă pentru că a făcut tot ce a știut și nu mai ține de domeniul ei rezolvarea problemei mele. Dar, totuși, unul din cei 3 medici la care am umblat, mi-a dat un tratament foarte puternic, care avea mai multe efecte negative decât benefice. Nu am vrut să îl iau, dar ai mei m-au întrebat: "atunci de ce m-am mai dus la doctor?" Trebuia să iau 10 tablete a căror efecte toxice se manifestau până la doi ani. Aveam mai multe contraindicații decât indicații. Am luat 5 zile și într-o noapte am simțit că mor și nu am mai continuat. Am sunat medicul, care a spus să întrerup tratamentul, să nu mai iau nicio tabletă... Și durerea era tot așa de mare! Am început să mă tânguiesc și am cârtit. Plângeam și spuneam: mă feresc de orice rău și de păcat, nu mai pot de durere și alții înjură și blastă și nu au nimic. Și Sandu mă încuraja și spunea: "neprihănitul Iov ce suferințe a avut și nu a cârtit!" Îi spuneam Domnului în rugăciune că nu mai pot, să îmi dea putere, că nu mai pot!

Când au fost frații de la Cluj, la noi la biserică, în luna noiembrie 2018, am ieșit la ungere cu untdelemn (în conformitate cu Scriptura, în timpul rugăciunii pentru vindecare, la cerea bolnavului, pastorii fac ungerea cu

untdelemn). Fratele de la Cluj m-a uns cu untdelemn și împreună cu fratele Sever și-au pus mâinile peste mine și s-au rugat. Am simțit așa o mare eliberare și ușurare. Eu am mai cunoscut vindecarea la ungere când aveam 5 ani și a fost ca un fulger care a intrat prin cap și a ieșit prin picioare. Acum nu am simțit acel fior. Era o mare luptă în mine. Și îi ceream lui Dumnezeu credință. Și am început să mă rog să facă ceva, că nu mai pot!

Vreau să spun că după ce am fost diagnosticată cu această boală, am fost întrebată: ce faci, iei cina, că e făcută cu făină care are gluten? Și am spus cu o mare credință: chiar dacă ar fi o problemă, tot voi lua cina, pentru că e trupul Lui Hristos și nu voi păți nimic! Mama mea îmi tot spunea că pe ea Domnul a vindecat-o de foarte multe ori când a luat cina. Și am spus așa: "Doamne Dumnezeule al lui Avram, Isac și Iacov, al părinților mei și al meu, ai milă în îndurarea Ta cea mare! Și mai spuneam: "dacă Tu vrei poți și dai cui vrei vindecarea."

...nu am mai zis
"dacă Tu vrei poți", ci
"Doamne știu că poți,
Te rog vindecă-mă!"

Dar în ziua în care am luat cina, în luna decembrie 2018, nu am mai zis "dacă Tu vrei poți", ci "Doamne știu că poți", te rog vindecă-mă! Am luat cina și m-am rugat așa: Doamne, când voi lua pâinea și vinul în chip simbolic, eu mă ating de Tine, Isuse, și te rog să îmi dai credință, că eu știu că poți să mă vindeci, pentru că Tu ai spus că Tu ești Cuvântul și Cuvântul e viu, și sângele e viață! După ce am luat pâinea și vinul am simțit o putere și am spus: aceasta este ziua! Dacă azi nu mă vindecă Domnul de boala aceasta, voi muri! În mintea mea se dădea o luptă-degeaba! Îl tot ispitesc pe Domnul dacă nu cred cu tărie! Am mers acasă și când am citit din Biblie, Domnul mi-a vorbit din Ezechiel 47:1-9. M-am văzut în acea ipostază.

Apa curgea de sub pragul casei, dinspre răsărit... și apa îmi venea până la glezne.. și tot creștea și apa îmi venea până la șolduri, apoi era o apă care se trecea doar în înotând (așa era durerea mea peste măsură) și apa m-a adus pe mal și pe unde trecea vindeca.

Și mi-am făcut o cercetare: când apa a fost până la glezne a fost în 2009, când mi s-a descoperit boala și când am zis că voi putea ține regimul, că nu sunt pofticiosă și pot. Când apa era până la genunchi, eram în 2012, când am avut 2 luni de foc, dar parca nu a fost așa de greu. Apa până la șolduri era în 2017, când a intrat boala în remisie și era greu, dar totuși mai vedeam o speranță. Dar cum trecea timpul mi se tot agrava boala și în 2018 am zis: Doamne nu mai pot! Și după ce am luat cina am zis așa: "Doamne, te rog iartă-mă, că eu voi manca o zi cu gluten, o zi - două fără, să vad reacția. I-am mai cerut Domnului în rugăciune ca soțul și copiii să fie și ei întăriți în credință, că Tu Doamne ascultă și azi rugăciunile!

Rana de pe corp și de pe mâini dispăruse imediat după cina din decembrie 2018 și niciun simptom negativ nu am mai avut. Și de atunci am mâncat normal, cu gluten și slăvit să fie Domnul de izbăvirea de care am avut parte!

Slăvit și binecuvântat să fie Domnul Dumnezeu al lui Avram, Isac și Iacov, al părinților mei, al meu și al casei mele, pentru că tot ce l-am cerut în rugăciune s-a împlinit cu Da și Amin.

Aurica Pop
Biserica "Bethel", Tg. Mures

Foto: Laura Frim

ÎNCHINAREA ESTE dragoste exprimată

**„Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta,
cu tot sufletul tău și cu toată mintea ta”
(Matei 22:37).**

Am auzit multe definiții ale închinării – un stil de viață, o inimă mulțumitoare, acte de caritate, etc. Însă cel mai bine a rezonat pentru mine – închinarea înseamnă o dragoste exprimată. Suntem ființe emoționale, iar una dintre nevoile fundamentale ale noastre este nevoia de afecțiune, de apartenență, de dragoste. Fiecare dintre noi are un limbaj al iubirii propriu prin care își comunică afecțiunea pentru cei din jur și așteaptă să primească afecțiune prin același limbaj. Pe scurt, tot ceea ce suntem și tot ceea ce facem, se traduce ca și dragoste, dragoste pe care o primim și pe care o oferim în exterior.

Închinarea înseamnă să atribui valoare la ceva, cineva. După ce ai considerat că acel lucru sau acea persoană are valoare, efectul imediat următor este să îți exprimi dragostea, aprecierea, atașamentul față de obiectul sau persoana valorificată. Dragostea întotdeauna se cere exprimată. Niciodată nu a existat în Universul acesta o dragoste mută sau amortită, care nu se impune a fi exprimată. Dacă

dragostea intervine în viețile noastre, lucrul acesta va deveni vizibil, audibil sau tangibil.

Să ne întoarcem acum la definiția de la început. Închinarea – dragoste – exprimată. Dacă nu este exprimată – nu este dragoste. Dacă nu este dragoste – nu este închinare. Lucrurile sunt atât de simple. Și haideți acum să ne gândim la închinarea noastră pentru Dumnezeu. Poate uneori credem că, dacă venim doar la biserică să ne închinăm lui Dumnezeu (adică să ne exprimăm dragostea față de El) noi suntem închinători adevărați. Dar așa cum o dragoste adevărată nu se exprimă doar o dată pe săptămână, tot așa o închinare adevărată nu poate fi doar de duminică. Niciodată nu ne vom putea închina cu adevărat lui Dumnezeu, dacă nu îl iubim. Și niciodată nu îl vom iubi pe Dumnezeu, dacă nu ne exprimăm iubirea față de El. Zi de zi, clipă de clipă, dacă nu lăsăm ca faptele noastre, atitudinea noastră să fie o expresie a dragostei noastre pentru Dumnezeu Suveran, atunci nu putem spune că suntem închinători.

De fiecare dată când Scriptura

vorbește despre închinare, se referă la o acțiune, la o expresie a dragostei față de ceva/cineva evident valoros. Când a vorbit despre dragostea lui Dumnezeu pentru noi, Cuvântul a zis – „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe Singurul Său Fiu” (Ioan 3:16). Iar când a vorbit despre dragostea noastră pentru El, Cuvântul a zis – „Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată mintea ta” (Matei 22:37).

Dragostea lui Dumnezeu pentru noi, a fost vizibil, audibil și tangibil exprimată prin Isus Cristos care a murit pentru păcatele noastre, în locul nostru și a înviat a treia zi pentru ca astăzi să ne putem închina liber lui Dumnezeu. Noi ce valoare atribuim la asta? Și cum o exprimăm?

Laura Frim
Biserica „Harvest”, Târgu-Mureș

Foto: Loredana Marin

Frumusețea care durează

Până la vârsta de 28-29 de ani am crezut cu tărie că doar frumusețea exterioară deschide uși și inimi. Eram atât de preocupată de aspectul meu, de felul în care arăt, de modul în care mă îmbrac și mă coafez, încât nu îmi păsa deloc de frumusețea mea interioară. O neglijam pur și simplu. Ca orice femeie, mă consideram frumoasă și nu înțelegeam de ce totuși nu sunt împlinită pe plan sentimental și spiritual.

De ce nu am o relație serioasă? De ce nu mi-am găsit partenerul căruia să îi spun: „DA, vreau să fiu soția ta!” De ce? De ce? Erau întrebările care mă frământau din ce în ce mai des și mai aprig. Partea bună a fost că sezonul acesta de deșertăciune m-a împins în brațele lui Isus. Atunci a fost prima dată când am realizat că locul meu nu este între femeile care vorbesc doar despre modul în care se îmbracă sau despre alimentația lor. Discuțiile lor mă oboseau, eram deja obosită de luptele mele interioare pe care le-am dus pe această temă.

Pentru că Dumnezeu dorea să mă elibereze de superficialitatea asta, îmi orchestra situații în care vedeam femei simple, care îmi arătau gesturi de bunătate sau fețe zâmbitoare și care le făceau să nu fie doar frumoase, ci de-a dreptul minunate. Îmi doream și eu ce aveau ele. Cu ajutorul lui Dumnezeu și al soțului meu, percepția mea despre frumusețe s-a schimbat la 180 de grade.

Vrei să ști cum arată o femeie frumoasă?

- ***ești frumoasă când nu te compari cu altcineva***
- ***ești frumoasă când te accepți***
- ***ești frumoasă când te iubești așa cum ești***
- ***ești frumoasă când nu mai dai vina pe trecut, prezent sau viitor***
- ***ești frumoasă când râzi chiar și de tine***
- ***ești frumoasă când împlinești nevoile celorlalți***
- ***ești frumoasă când încerci să faci o prăjitură***
- ***ești frumoasă când ești amabilă***
- ***ești frumoasă când mângâi un copil care nu e al tău***
- ***ești frumoasă când îți ceri iertare***
- ***ești frumoasă când te rogi***
- ***ești frumoasă cu părul alb***
- ***ești frumoasă când faci curat***
- ***ești frumoasă chiar și atunci când nimeni nu îți spune asta***
- ***și ești frumoasă când nu răspunzi la rău cu rău***

Ești frumoasă și când nu te simți frumoasă, pentru că ești creată după chipul Lui. Tot ce a creat Dumnezeu este bun și desăvârșit!

Închei cu acest verset, care să vă ajute în umblarea voastră pe acest Pământ.

Loredana Marin

**“FARMECUL ESTE ÎNȘELĂTOR ȘI FRUMUSEȚEA ESTE DEȘARTĂ,
DAR FEMEIA CARE SE TEME DE DOMNUL VA FI LĂUDATĂ.” Proverbe 31:30**

Suflet de copil

COPILĂRIE- acest cuvânt a fost și va fi întotdeauna cel mai plăcut album cu poze și amintiri, al omului matur.

COPILĂRIE- chipul mamei, basme, locuri, nebunii...o viață în miniatură, în care eroul principal ai fost odată tu și eu, și toți acei ce astăzi se cred atotștiutori, cumiști, liniștiți, înțelepți.

Suntem educatori și părinți, și uneori, ne este teamă să recunoaștem că am făcut aceleași năzdrăvăni, ca Nică al Petrei.

COPILĂRIE- acest cuvânt ar trebui rostit în grele momente de cumpănă pedagogică în care am fost aruncați, în profesia delicată pe care ne-am ales-o.

Dacă ne-am aminti în taină această vorbă de descânt, am salva multe situații neplăcute pentru noi și pentru cei ce așteaptă de la noi, să le îndrumăm primii pași în viață. Să citim veșnic în acest manual al copilăriei nedepășit de nici o știință, și vom găsi un bun sfătuitor în clipele în care vom deveni judecătorii copiilor, care ne sunt încredințați cu atâta încredere.

Când spunem școală, mai întâi spunem dascăl. Când spunem grădiniță, spunem educatoare. Noi, educatoarele cred că suntem invidiate, fiindcă

lucrăm cu cel mai frumos capital din lume, copiii între 3- 6 ani, un capital viu pe care noi avem să-l modelăm așa cum dorim.

Educatoarea- este făclia vie, care luminează pașii pruncului de azi, spre omul de mâine.

Dar, pentru a realiza această sarcină grea, trebuie să fim noi în primul rând oameni umani, adevărați, ca la rândul nostru, să putem sădi în sufletul copiilor omenia, trăinicia..... Copiii mici sunt adevărata curățenie sufletească pe care trebuie s-o aibă omul matur. La fel spunea și Domnul Isus: să fim cu inima curată și bună ca a unui copil. Ce ideal de viață mai înalt, mai sublim, ca acela de a fi cu sufletul la fel ca al copiilor: buni și blânzi ca porumbeii?

Ca floarea albă de crin, așa e cugetul lor, neîntinat, neprihănit; ei nu cunosc

fățărnicia, minciuna, prefăcătorie. Ei spun totdeauna adevărul, iar ce gândesc- aceea fac. Nu sunt răi, nedrepti, mândri și invidioși, lacomi sau zgârçiti. Sufletul copiilor este plin de însușiri frumoase.

Este ca o floare de nufăr, ce se ridică din adâncul apelor și plutește deasupra valurilor, răscolite de furtunile răutății omeniești. Să ne coborâm în grădina vieții lor de basm și vis, fiindcă sunt plăpânzi și gingași, la vârstă fragedă a copilăriei și au nevoie de ajutorul nostru.

Sufletele lor curate și calde ca lacrima, trebuie ferite de tot ce i-ar putea întina și întuneca.

Nimic nu este mai primejdios decât exemplele rele ce le văd la noi, acest lucru fiind un păcat de moarte. Să înlăturăm de la ei nedreptatea, fățărnicia, minciuna și tot șirul acestor patimi, ce răvășesc ființa omului, ca o furtună năpraznică care distruge totul în calea ei. Să facem să dispară mărătrăguna otrăvitoare a urii și să crească peste tot florile din sufletele copiilor. Din experiența mea de ani, am înțeles că succesul în educație constă în dragoste de copii, dragoste de profesie, dar o dragoste exigentă, care să ajute și nicidecum să împiedice educația.

În afară de dragoste, e nevoie de răbdare, de îndelungă răbdare, de stăpânire de sine, tact, inițiativă și desigur, de cunoștințe. Pe lângă acestea, un pedagog bun nu disperă niciodată, nu se lasă înfrânt spunând: „Sunt neputincios!”.

Oricine își iubește copiii, dar, să-i educi, nu este o muncă ușoară. Noi, educatoarele, creștem copiii care vor munci întotdeauna în colectiv, în școală, etc. De felul cum acest copil se va comporta cu cei din jur, de atitu-

dinea pe care o vor avea față de îndatoririle sale, de felul cum va fi: dur, egoist sau delicat și generos, îngâmfat sau modest, fricos sau îndrăzneț, cinstit, drept sau mincinos, nesincer- depinde viața lui, viitorul lui și adesea, bunăstarea și fericirea altora.

Nu degeaba spune proverbul românesc: „E ușor să te numești om, dar e greu să fii om”. Sarcina noastră, a educatoarelor este ca, încă de la grădiniță, să educăm copiii în mod corect, să le

arătăm că în jurul lor sunt și alți copii cu sentimente ca și ei; de aceea, împreună, trebuie să învețe încă de mici să fie uniți, să se înțeleagă reciproc și să se respecte.

Cuvintele „Nu ești singur pe lume” trebuie să pătrundă adânc în conștiința copiilor, în sufletele lor mici. Să știe că-n jur sunt mulți care au nevoie de dragostea lor, de sprijinul lor, de încurajare, de ajutor, etc. Să-i facem să se bucure de succesul altora, să se întristeze de suferința celor din jurul lor, dându-le ajutor dacă pot.

Copilărie, părinte, educatoare- sunt cuvinte nobile cu semnificație deosebită în viața fiecărei persoane!

Maria Sala,
educatoare pensionară
Biserica Baptistă "Harul", Tg-Mureș

De la victimizare la iertare

”Creștinul se presupune să-și iubească aproapele, iar de vreme ce nevasta lui îi este cel mai ”aproape”, ea ar trebui să însemne dragostea lui cea mai profundă.
(Martin Luther)

Ce este viața?

Aproape zilnic întâlnim semeni de-ai noștri, pe care îi auzim exprimând cu infatuare: ”Viața mea este a mea și fac ce vreau cu ea!”. Aceștia sunt convinși că sunt ”stăpâni” pe propria viață.

Întâlnim și persoane care afirmă faptul că viața este miracolul existenței, convinse fiind că dețin adevărul. Ei consideră că viața este bunul cel mai de preț pe care îl are omul. Ei sunt convinși că viața ne-a fost dăruită de Creatorul nostru, de însuși Dumnezeu și a înzestrat-o cu tot ceea ce este necesar pentru a o face calitativă: capacitatea de a cugeta, ne-a dat sensibilitate pentru a înțelege frumosul și pentru a putea empatiza cu cei care sunt în suferință, cu puterea de a înțelege, cu puterea cunoașterii și a vibrației în fața bunătății și iubirii. Cât adevăr!

Viața noastră întreagă este un dar de la Dumnezeu. Uneori suntem tentați să credem că este dreptul nostru la viață, libertate și fericire, dar contrar cu așteptările pe care le avem și le propagăm, fericirea nu este un drept. Este un dar. Dumnezeu nu ne este dator cu nimic! Și totuși, în dragostea Lui nemărginită, pentru a ne înfrumuseța viața, Dumnezeu a creat un cadru în care să găsim siguranță, ocrotire, liniște și împlinire - familia!

Mai mult decât un loc de satisfacere a nevoilor personale, fizice, materiale sau de natură spirituală, familia adevărată este și un loc de exersare a iubirii și a răbdării, a iertării și a dăruirii. Cunoșcând rolurile pe care le au în relația de familie, un soț responsabil sau o soție dedicată, știu că mai important decât a urmări și a avea „supremația” sau ultimul cuvânt, într-

o dispută, este a dobândi capacitatea de a identifica soluțiile cele mai eficiente pentru a depăși și a înlătura orice neînțelegere. Familia trebuie să constituie locul cel mai drag și apropiat al sufletului uman, oaza de liniște și de confort atât de necesară vieții umane, într-o lume tot mai frământată, locul în care găsim dragostea adevărată.

Dragostea nu este doar un entuziasm de moment romantic, nu se rezumă doar la dorința de a te căsători cu cineva, reprezintă mai mult decât atracția sexuală intensă. Dragostea adevărată este expresia aprecierii celei mai profunde pentru partenerul/partenera ta, pentru care dezvolți o sensibilitate aparte, dorind să-i satisfaci toate nevoile. Egoismul nu-și găsește locul aici, ea este capabilă să dăruiască și să se preocupe de celălalt.

Însă nu există căsnicii perfecte, în interiorul cărora să nu intervină uneori conflicte și dispute. Fiecare căsnicie trece prin momente dificile. Căsniciile cele mai fericite sunt acelea în care soții au învățat cum să facă față neînțelegerilor. Capacitatea de a aborda conflictele într-un mod adecvat, este poate cel mai important concept pe care trebuie să-l învățăm cu toții.

Dar ce se întâmplă atunci când conflictele nu sunt abordate corect, iar ele nu pot fi soluționate. Ce se întâmplă atunci când ostilitatea este îndreptată direct asupra partenerului, sub forma unor cuvinte care rănesc, cum ar fi: ”Nu ești bun de nimic. Oare ce m-a determinat să mă căsătoresc cu tine!”, sau ”Nu te-ar putea înțelege nimeni, semeni tot mai mult cu mama ta!” Astfel de comentarii adresate persoanei partenerului, vor produce adevărate crize interioare, afectând uneori

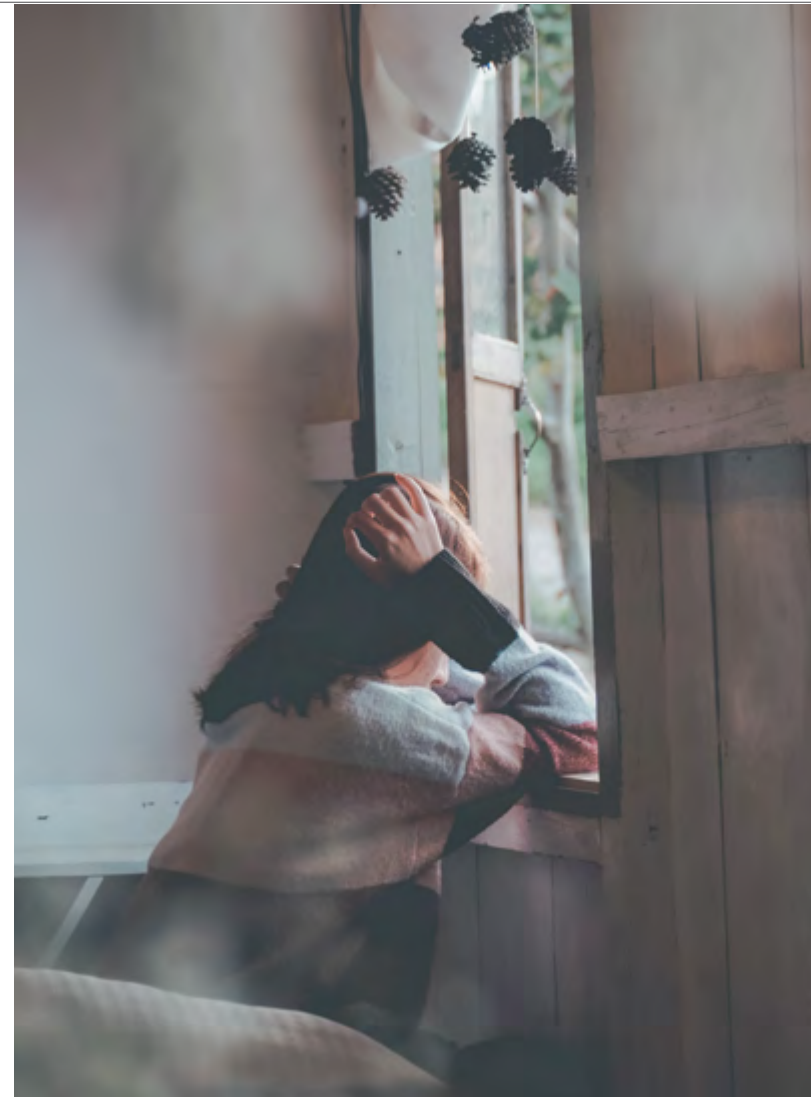
în mod ireversibil capacitatea valorizării personale.

Uneori ne confruntăm cu diferite probleme existențiale, cu suferință, incertitudine, dezamăgiri, trădare, gelozie, revoltă, acestea declanșând în noi nesiguranță, anxietate, depresiune, nemulțumire de sine. Atitudinea corectă presupune asumarea responsabilităților spre soluționarea conflictului, în timp ce opusul reprezintă victimizarea.

O victimă este o persoană care este supusă opresiunilor, dificultăților sau unui tratament greșit (o victimă a oricărui mod de abuz emotional, sexual, sau fizic), în timp ce mentalitatea de victimă este un mod de gândire conform căruia o persoană ce a fost cândva victimă, continuă să trăiască în vechile tipare de gândire sințindu-se fără putere, chiar și după ce victimizarea s-a sfârșit.

Oamenii cu o mentalitate de victimă tind să-i vadă pe alții puternici, iar pe ei înșiși se văd neputincioși; nu-și asumă responsabilitatea pentru situația în care se află, dând toată vina pe ceilalți; nu au încredere în ceilalți; în relații, victimele nu au nici o limită, dorind să-i mulțumească pe toți, neștiind când să spună ”stop”; se compară constant cu alte persoane; își plâng de milă; mânia îndreptată asupra sinelui poate degenera în autovătămare (automutilare) și gânduri suicidale.

Întrebări care persistă cel mai des în gândirea victimei sunt: ”Unde pot găsi forța interioară pentru a face față temerilor, tragediilor, dezastrelor?”; ”Vede Dumnezeu durerea din inima mea?”; ”Cât de mult mă pot baza pe faptul că Dumnezeu este cu mine?”; ”Este El o persoană la care pot ape-

la atunci când am probleme la fel ca și atunci când sunt liniștit?” Da, Dumnezeu vede suferința noastră și o ia în serios: ”Dar Tu vezi; căci Tu privești necazul și suferința, ca să iei în mână pricina lor. În nădejdea Ta se lasă cel nenorocit și Tu vii în ajutor orfanului.” (Psalmul 10:14)

Dumnezeu este Creatorul universului. El dorește cel mai mult ca noi să-l cunoaștem și să ne bazăm pe El pentru a experimenta puterea, iubirea, dreptatea, sfințenia și mila Sa. Brațele Lui sunt deschise pentru toți, ca expresie a minunatei chemări: ”Veniți la Mine!” El ne spune că poate fi ”adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi”. Dar trebuie să-l căutăm cu sinceritate. El ne spune: ”Mă veți căuta și Mă veți găsi dacă Mă veți căuta din toată inima”.

Speranță și vindecare:

Vindecarea persoanelor cu mentalitate de victimă este un proces care ia timp și are perioade de regresie. Vor fi perioade în care persoanele afectate vor simți că nu au făcut nici un progres. În procesul de recuperare putem aminti următorii pași:

1. Dorește-ți vindecarea și crede că vindecarea este posibilă!

Dumnezeu se implică în procesul de vindecare, în timp ce îți pui speranța în El. ”A trimis Cuvântul Său și i-a tămăduit și i-a scăpat de groapă”. (Psalm 107:20)

Amintirea este primul pas în procesul de recuperare. Ținerea unui jurnal te va ajuta să treci prin etapele aducerii

aminte. Evidențierea gândurilor și a sentimentelor te va ajuta: să privești abuzul drept în față și să-l recunoști ca fapt, să-ți amintești sentimentele asociate abuzului, să descoperi furia ascunsă asociată cu abuzul.

2. Conștientizează-ți tiparele comportamentale și renunță la tiparele negative de comportament.

Ce faci pentru a-ți împlini nevoile interioare? Îți poți compromite valorile pentru a te simți iubit. Poți deveni un perfecționist, un dependent de muncă, încercând să-ți corectezi imaginea de sine scăzută făcându-te responsabil și aranjându-i pe alții, pentru a te simți important. Poți dezvolta dependență de anumite persoane pentru a te simți în siguranță. Poți scăpa de tiparele negative de comportament, cunoscându-ți identitatea în Cristos și conștientizând faptul că în El, tu ești liber de vechile tipare ale păcatului (Romani 6:6). Apoi înlocuiește comportamentul negativ cu unul pozitiv, spre exemplu: minciuna cu adevărul; mânia cu autocontrolul; amărăciunea și mânia cu bunătatea, răutatea cu iertarea, etc. (Efeseni 4: 25-32).

3. Privește-ți în față secretul intim și cere sprijin unei persoane în care poți avea încredere, vorbind cu ea despre situația cu care te confrunți.

Puterea ”secretului” te ține captiv în mentalitatea de victimizare, iar această captivitate trebuie îndepărtată (Iov 31:6).

4. Confruntă persoana care te-a rănit, dacă această acțiune nu prezintă nici un pericol, având o atitudine potrivită, fără a o provoca.

Roagă-l pe Dumnezeu să găsești momentul potrivit și pentru pregătirea inimii tale și a persoanei care te-a rănit, pentru a avea un dialog constructiv. Stabilește scopuri realiste pe care intenționezi să le atingi prin această confruntare. Dacă este nevoie, notează-ți ceea ce vrei să-i spui și fii pregătit ca cealaltă persoană să nege că te-a rănit, s-ar putea ca ea să nu-și asume responsabilitatea pentru propria vină, dar fără a o provoca. Renunță la așteptările și planurile tale secrete, bazându-te pe faptul că această confruntare este biblică. Confruntarea este un principiu biblic (Matei 18:15-17).

5. Oferă iertare persoanei care te-a rănit.

Poate cel mai important pas în eliberarea de mentalitatea de victimă este să-i ierți pe toți cei care te-au rănit. Iertarea nu înseamnă să minimalizezi sau să scuzi ceea ce ți-a fost făcut și nici negarea sentimentelor tale referitoare la ce ți s-a întâmplat. Iertarea nu presupune uitare. Iertarea seamănă mai mult cu deschiderea unui abces dureros care permite îndepărtarea puroiului. Probabil va rămâne o cicatrice, dar nu va mai exista durerea acută. Totuși iertarea înseamnă să nu mai judecăm persoana din punct de vedere al pedepsei care i se cuvine. Este ca și cum ai preda cazul unei autorități mai înalte.

”Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.” (Matei 6:15)

6. Cere-i Lui Dumnezeu să te ierte pentru că l-ai învinovățit pe El de situația negativă prin care ai trecut.

Două dintre atributele lui Dumnezeu sunt omnisciența și omniprezența. Deși Dumnezeu nu dorește niciodată răul, El este cu noi atunci când suferim. "Ochii Domnului sunt în orice loc, ei văd pe cei răi și pe cei buni." (Proverbe 15:3)

Dumnezeu ne iubește și dorește ce e mai bun pentru noi. Chiar dacă nu înțelegem tot ceea ce se întâmplă cu noi, exact așa cum a procedat cu Fiul Său, Isus, Tatăl nostru ceresc are un motiv și un scop cu suferința pe care o permite. Decât să dăm vina pe Dumnezeu, ar trebui să ne supărăm mai degrabă pe dușmanul sufletului nostru, care se bucură de experiența negativă prin care trecem.

7. Renunță la autorespingere.

Poate ca o consecință a faptului că ai fost rănit și-ai interiorizat mânia împotriva ta, poate prin autovătămare (automutilare) sau poate te-ai gândit la sinucidere. Astfel de gânduri și de acțiuni constituie de fapt o respingere de sine, e o respingere a darului de viață pe care ți l-a dat Dumnezeu, însemnând de fapt să fii de acord cu planurile pe care Satan le are pentru viața ta, obiectivele lui fiind să fure și să distrugă.

Recunoaște aceste atitudini ca fiind un păcat și renunță la ele.

Cu toții suferim pierderi, avem dezastrări de-a lungul vieții, dar este alegerea fiecăruia dacă se victimizează sau nu. Chiar dacă nu putem controla ce ni se întâmplă, putem fi stăpâni pe reacțiile noastre. Când suferim, parcă nu ne dorim să auzim acest sfat, pentru că pare să ne diminueze durerea, dar este pur și simplu adevărul. Vom fi limitați în trăirea noastră dacă ne vom închide într-un univers numai al nostru. Dacă totul începe și se sfârșește cu noi, lumea din jur ne va face mereu rău.

Dumnezeu este familiarizat cu durerea și suferința cu care ne confruntăm în această lume. Părăsind siguranța căminului Său, Isus a intrat în lumea noastră nemiloasă, în care a experimentat foamea, setea, a obosit, a îndurat acuzații din partea altora, a fost respins de propria familie și de către prieteni. Fiul Lui Dumnezeu, în trup de om, a decis să moară în locul nostru, plătind astfel pentru păcatele noastre: "Dragostea stă în faptul că El și-a dat viața pentru noi." Acum avem viața veșnică, pe care nu o merităm. Este darul oferit de către Dumnezeu, pe care îl primim în momentul în care îi cerem să intre în viața noastră.

Prin modul în care Domnul Isus Și-a trăit viața, avem modelul demn

de urmat pentru propria noastră trăire la nivel de gânduri, atitudini, comportament. Viața Sa a fost o demonstrație practică a faptului că în ciuda problemelor pe care le avem, noi putem reacționa la suferința provocată de către semenii noștri, iertând. Cunosându-l pe El, avem o perspectivă diferită asupra vieții și o putere pe care o primim de la El, ca să trăim asemenea Lui.

"Nu e nimic deosebit atunci când dăruim ceea ce vrem să dăruim, minunat e atunci când dăruim ceva la care nu am vrea să renunțăm. Dăruim nu cu mâinile, ci cu inima", citat din Anna Kamienska

Aurica Laurențiu
Psiholog clinician, Fundația Mater

Fiica Ta

Când Te-am întâlnit prima oară, am fost atât de fascinată de măreția și de frumusețea Ta, încât nu am îndrăznit să mă apropiu. M-am uitat la mine: eram murdară, în zdrențe, rănită, iar în spate căram poverile atâtor bătălii pierdute. Vrăjmașul îmi perinda permanent prin fața ochilor lista datornicilor, învârtindu-mi cuțitul în rană și îndemnându-mă să beau otrava răzbunării. Am vrut să Te rog să mă eliberezi, ca să fiu a Ta, însă el m-a blocat, întorcându-mi chipul spre oglindă. Cum ai putea fi Tu interesat de cineva ca mine? Mi-a pufnit badjocoritor în față. Îndurerată de ceea ce mi-a arătat, i-am dat dreptate: nu aveam nimic vrednic de Tine.

Chiar atunci, Te-ai uitat țintă la mine, așa cum nimeni nu a făcut-o vreodată. Iar în privirea Ta nu am găsit dezgust față de zdrențele mele, și nici acuzații pentru tot ce nu am reușit să fiu. Ci am văzut doar o invitație plină de dragoste. Mă voiai! Dar cel rău, care mă ținea roabă, ți-a cerut un pret prea mare pentru eliberarea mea. Știam că nu valerez atâta, doar îmi șoptise de atâtea ori că sunt nimic! Așa că, mi s-a dus speranța că vreodată voi putea scăpa din lanțurile lui...

Și atunci, Te-am văzut plătind exorbitantul preț: sânge Dumnezeiesc oferit la schimb pentru răscumpărarea mea! Te-ai apropiat apoi, de mine. Mi-ai cerut să ți dau Ție povara ce îmi gârbovisе spinarea, și m-ai invitat la cruce. Acolo, M-ai curățit și mi-ai legat rănilile, fără să pari deranjat de curățarea atator mizerii.

Mi-ai spus cine ești Tu, și Ți-ai pus Numele peste mine: acum eram fiica Ta! Moștenitoarea Ta! Și, ca semn că ți aparțin, m-ai pecetluit cu Duhul Tău cel Sfânt.

Eram o făptură nouă! Fericită de noua mea identitate și încântată de tot ce ești,

"TATĂ, MI-AM DORIT SĂ ÎȚI MOȘTENESC BUNĂTATEA (EU NU AVEAM NICIUN STROP), IUBIREA (EU CUNOȘTEAM DOAR EGOISMUL), FRUMUSEȚEA (PENTRU CĂ PĂCATUL ÎMI SLUȚISE CHIPUL).

IAR TU MI-AI DAT, CU GENEROZITATE, DIN TOT CE ESTE AL TĂU...TATĂ BUN, INIMA MEA A FOST COPLEȘITĂ DE ACEASTĂ MOȘTENIRE BOGATĂ."

În semn de recunoștință, mi-am dorit să ți fiu pe plac, să fii mândru de mine. Oh, dar cu prima ocazie m-am și lăsat amăgită de vrăjmaș, iar el, grăbit, m-a târât înaintea Ta, acuzându-mă. Nimic surprinzător, eram obișnuită cu acuzarea. Doar că acum, inima îmi era îndurerată: Te trădasem, și Tu nu ai fi meritat asta... Știam ce spune Legea Ta, așa că am așteptat, rușinată, verdictul Tău.

Dar Tu nu ai luat pietre să mă lovești, cum cerea Legea, ci mi-ai ținut partea! Doamne, dintre toți, Tu? Tu să mă aperi în fața acuzatorului? Dar nimeni, niciodată nu a făcut asta pentru mine!

Mi-am ridicat, neîncrezătoare, ochii spre Tine, și atunci am înțeles ce au simțit odinioară Zacheu – când ai intrat în casa lui, Petru - când te-a trădat, femeia păcătoasă - când nu ai acuzat-o, și atâtea alții când Ți-au întâlnit privirea. Tu nu ai sărit la ei cu versete din Lege, nu i-ai umilit, și nici nu i-ai acuzat. Dar toți au văzut în ochii Tăi ceva ce i-au făcut să nu mai vrea să fie la fel.

Din mulțimea de bogății pe care le moștenesc de la Tine, Tată, astăzi îmi doresc cu ardoare să fiu moștenitoarea acelei priviri. Îmi doresc să am ochii Tăi atunci când îmi văd aproapele în slăbiciune. Iar când cel de lângă mine rătăcește, vreau ca în privirea mea să vadă iubirea Ta fără margini, care încă salvează păcătoși de pe orice răpă. Așa cum m-ai privit Tu pe mine, în acea zi, când mi-ai sfărâmat lanțurile, mi-ai oferit grațierea și, plin de iubire, m-ai numit Fiică.

Ely Zabet

ȘCOALA DE LIDERE "DEBORA"

- o școală a dragostei și a slujirii -

*„Iubiți-vă unele pe altele cu o dragoste de surori.
În cinste, fiecare să dea întâietate alteia.
În sânguință, fiți fără preget.
Fiți pline de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului.”*
Romani 12:10-11 (adaptare)

Atunci când am fost invitată să urmez cursurile acestei școli biblice, am lăsat în Mâna lui Dumnezeu această lucrare; ba chiar mai mult, am pus un semn înaintea Lui. Am văzut apoi clar că proiectul drumului meu spre creștere spirituală era aprobat de însuși Dumnezeu; atunci am început să-mi propun anumite lucruri vis-a-vis de această școală: să ating anumite obiective, să dobândesc o mulțime de cunoștințe și să găsesc aplicabilitate la tot ceea ce voi reuși să-mi însușesc.

Obiective/ Așteptări

- de a învăța, de a mă ghida și de a mă pregăti pentru viața aceasta – în vederea dobândirii celei viitoare
- de a-mi deschide ochii spre cunoaștere
- de a-mi dezvolta aptitudini, abilități, deprinderi – pentru lucrarea la care am fost chemată
- de a mă educa și de a-mi forma o bună conduită în relațiile cu cei din jurul meu
- de a-mi forma personalitatea și de a-mi modela caracterul
- de a-mi descoperi și șlefui talanții
- de a-mi atinge idealul suprem: câștigarea vieții veșnice

Am învățat:

- Să citesc, să aprofundez și să „strâng Cuvântul Tău în inima mea ca să nu păcătuiesc împotriva Ta. Să te caut din toată inima și să nu mă abat de la poruncile Tale”, Ps. 119:11 (cu ajutorul studiului inductiv)
- Să nu-mi fie rușine de „Evangelia lui Hristos: fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede...” Romani 1:16
- Să slujesc, zidind pe temelia pusă și care este Hristos „Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos. Iar dacă zidește cineva pe această temelie aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie ... lucrarea fiecăruia va fi dată pe față...”, 1 Cor. 3:11-13
- Că atunci când esti chemat în slujire trebuie să fii echipat „cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să poți ține piept împotriva uneltirilor diavolului”, „căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești ...”, -Efes. 6: 11-17
- Să umblu cu înțelepții ca să mă fac mai înțeleaptă „ Cine

umblă cu înțelepții se face înțelept, dar cui îi place să se însoțească cu nebunii o duce rău.” Pv. 13:20

• Rolul femeii în familie, biserică și societate: soție, mamă, credincioasă și mamă spirituală „Femeia înțeleaptă își zidește casa , iar femeia nebună o dărmă cu însăși mâinile ei”, Pv. 14:1

• „Femeile în vârstă să învețe pe femeile mai tinere să-și iubească bărbații și copiii; să fie cumpătate, cu viața curată, să-și vadă de treburile casei, să fie bune, supuse bărbaților lor, pentru ca să nu se vorbească de rău Cuvântul lui Dumnezeu”, Tit 2: 3-5

• Să mă port cu demnitate în lume precum o prințesă a Cerului: haina să-mi fie curată în orice vreme, fața sa-mi strălucescă, să am o purtare aleasă și să port pe cap o cunună a neprihănirii

• Să iau lumina din Lumină iar apoi să nu o țin sub obroc ci să lumineze ca un far în întuneric

• Să aprind „lumânările” și să veghez împreună cu Cel ce le-a creat, să nu să se stingă la orice slabă adiere a vântului (principiul multiplicării)

• Să nu dau uitării „binefacerea și dărnicia căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac”, Evrei 13:16

Am experimentat:

• Vindecarea și restaurarea în Hristos

• Unitatea și părtășia alături de femei venite din toate colțurile țării-și nu numai; m-am bucurat cu cele ce se bucurau și am plâns cu cele ce plângeau. Efeseni 5:19

• Puterea rugăciunii făcute în grupuri mari sau mici, atunci când problemele lumii acesteia păreau să ne doboare

• Eliberarea inimii, a minții și a trupului din „lanțurile întunericului „

• Funcționalitatea trupului lui Hristos atunci când fiecare mădular își cunoaște locul și chemarea

• Bucuria umblării prin credință, nu prin vedere „ Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd. „Evrei 11:1

• Binecuvântarea ce a venit în urma implicării în slujirea Celui ce ne-a trimis să facem ucenici din toate neamurile

• Îmbogățirea în fapte bune „Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea

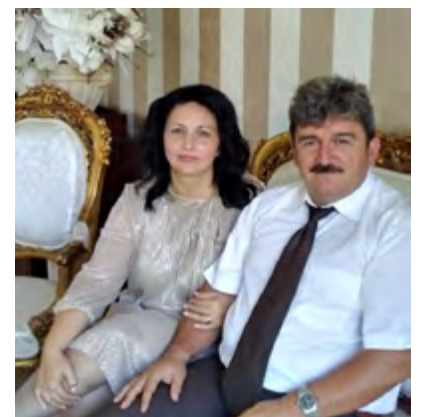
viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viață”, 1 Tim. 6:18-19

• Puterea lui Dumnezeu „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință”, 2 Tim. 1:7

• Trecera de la o hrană „cu lapte” la o hrană cu bucate tari „Și oricine nu se hrănește decât cu lapte nu este obișnuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc. Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceea a căror judecată s-a deprins, prin întrebuințare, să deosebească binele și răul”, Evrei 5: 13-14

lată-mă acum, ajunsă la sfârșitul acestor ani de studii și de prelucrare, afirmând cu toată convingerea că mi-au fost cu mult depășite toate așteptările mele.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu, Școlii Debora, tuturor profesorilor care ne-au îndrumat pașii spre cunoașterea scripturilor și tuturor colegelor mele prețioase. Împreună m-ați ajutat în tot acest proces delicat al transformării mele într-un fluture optimist și frumos colorat de Însuși Mâna Marelui Creator.

Daniela Rat
Zalău

Învățăm de la salcie

„Cel care se încrede în lahve și care se bazează pe El este un om binecuvântat. El este ca un pom plantat lângă ape, care își dezvoltă rădăcinile direcționându-le spre râu. Lui nu îi este frică de căldură și frunzișul lui este mereu verde. În anul secetei, nu se îngrijorează și nu încetează să producă fructe” (Ieremia 17:7-8, BVA).

Simbol al sănătății și vitalității în orice anotimp, datorită multiplelor roluri terapeutice ale scoarței sale, salcia încântă privirile iubitorului de natură, oferind elegantă și distincție locului în care se găsește, străjuind, parcă, deopotrivă, atât cursuri de apă, cât și lacuri naturale și artificiale. Din scoarța trunchiului de salcie (considerată o aspirină naturală), s-a extras pentru prima dată substanța activă din compoziția aspirinei, acidul acil salicilic. Ulterior, a fost sintetizată chimic și prezentată sub această formă în farmacii. Scoarța de salcie este un tonic al sistemului osos, întărind oasele, având și efect antireumatismal.

1. Salcia este un simbol al dorului lăuntric al ființei umane după apa limpede a Cuvântului viu al lui Dumnezeu.

Salcia „tânjește”, înclinându-și ramurile și întinzându-și rădăcinile spre apă, legându-și în mod indisolubil existența de râul sau lacul pe malul căruia o întâlnim. În Proverbe 4:22 cuvintele lui Dumnezeu sunt prezentate ca fiind „viață și sănătate pentru trupul” celui care le „găsește”. Pasajul biblic din Proverbe 16:24 (versiunea Fidela) descrie cuvintele lui Dumnezeu din Sânta Scriptură drept „sănătate pentru oase”.

Salcia este simbolul creștinului plin până la saturație de Cuvântul lui Dumnezeu, în care lucrarea Cuvântului se desfășoară în toată plenitudinea ei. Ieremia 1:9b: „Iată, pun cuvintele Mele în gura ta.”

Dragostea platonice fată de Cuvântul lui Dumnezeu nu este suficientă. Există un entuziasm

anticipativ cu privire la lucrarea lui în ființa umană, care naște meditația și răspunsul plin de credință față de Cuvânt. Acestea împreună cu rostirea cu credință a Cuvântului lui Dumnezeu produc schimbări.

Ieremia 15:16: „Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele...”

2. Salcia este simbolul onorării în umilință.

„Apoi, aruncându-se la picioarele lui, i-a zis: «Eu sunt de vină, domnul meu»” (1 Samuel 25:23). Într-un moment dramatic al vieții ei, în fața unei amenințări iminente cu exterminarea ei și a întregii familii, Abigail alege să se plece înaintea lui David, viitorul mare rege al Israelului, într-un act de onorare marcat de umilința zdrobirii. Victimă a manifestărilor extreme ale caracterului dictatorial al soțului ei, Nabal, Abigail era o femeie cu duhul zdrobit. Acum era pusă, însă, într-o situație fără precedent: perspectiva masacrării întregii ei familii și vandalizarea proprietăților ei. Abigail se angajează cu grația și cu aplecarea unei sălcii într-un act de mediere, intervenind în favoarea salvării vieții ei și a tuturor slujitorilor soțului ei. Pledând cu o noblete remarcabilă, ea își asumă vina soțului ei.

Ai fost vreodată nevoită să strângi „gunoiul” în urma acțiunii iresponsabile a cuiva? Dacă da, înțelegi nobletea actului întreprins de această femeie înțeleaptă.

Ea merge mai departe și apelează la conștiința lui David, amintindu-i de destinul lui mareț (în care acesta nu pășise încă) și accentuând faptul că el era chemat să își dezvolte o atitudine

regală înainte de a ajunge la palat. Onorarea împletită cu umilință îți deschide ușa adresării cu har a unor subiecte delicate în viața oamenilor. „Când îi va face Domnul domnului meu tot binele pe care ți l-a făgăduit, și te va pune mai mare peste Israel, atunci nu va avea domnul meu nici muștrări de cuget și nici nu-l va durea inima că a vărsat sânge degeaba și că s-a răzbunat singur. Și când va face Domnul bine domnului meu, adu-ți aminte de roaba ta” (1 Samuel 25:30-31).

Prin intervenția ei înțeleaptă, Abigail a preîntâmpinat o tragedie de proporții, iar David a descoperit în ea caracterul unei regine.

3. Salcia este simbolul adorării, al închinării fără limite.

„Și iată că o femeie păcătoasă din cetate a aflat că El era la masă în casa fariseului: a adus un vas de alabastru cu mir mirositor și stătea înapoi, lângă picioarele lui Isus, și plângea. Apoi a început să-l stropească picioarele cu lacrimile ei și să le șteargă cu părul capului ei; le săruta mult și le ungea cu mir” (Luca 7:37-38).

Închinarea este mai mult decât un exercițiu religios, practicat pentru liniștirea conștiinței. În acest episod, Domnul Isus definește în termeni radicali adevărata închinare înaintea lui Dumnezeu, apelând la detalii surprinzătoare.

Adresându-i-Se gazdei Sale, care dăduse dovadă de lipsă de ospitalitate, Isus îi spune: „Am intrat în casa ta și nu mi-ai dat apa pentru spălat picioarele” (obiicei echivalent unui „Bun venit” obișnuit) (Luca 7:44a). „Tu nu mi-ai dat sărutare” (Luca 7:45a); „sărutarea” este simbolul caracterului practic al

închinării, al faptelor bune făcute în Numele lui Isus. „Capul nu Mi l-ai uns cu untdelemn...” (v. 46a) – simbolul primirii unui oaspete de onoare, simbolul prețuirii prezenței cuiva în casa ta. „Dar cui i se iartă puțin, iubește puțin...” (Luca 7:47) – răspunsul plin de iubire al omului conștient de iertarea nemeritată a păcatelor sale.

Astfel, Isus definește într-un mod nou închinarea, ca fiind: „Răspunsul plin iubire al omului care este conștient de măreția iertării primite, care este interesat și pășește zilnic în faptele bune pregătite de Dumnezeu mai dinainte (Efeseni 2:10) și care găzduiește cu aleasă prețuire prezența lui Isus și a Tatălui, prin Duhul Sfânt, în inima Sa”. Închinarea este mai mult decât o experiență sublimă în prezența Lui, este un mod de viață.

4. Salcia este simbolul celebrării curățirii.

O salcie ajunsă la maturitate nu mai trebuie udată, ea saturându-se singură în mod natural. Ea vorbește despre creștinul care a încetat să solicite condiții speciale pentru a se simți împlinit și pentru a rodi. Curățirea ei se face înainte de îngheț sau după perioada de îngheț, prin retezarea ramurilor care ating pământul. Curățirea este un proces care implică durere.

„Pe orice mlădiță care aduce rod, o curăță, ca să aducă și mai mult rod” (Ioan 15:2). Poate ești o fiică a închinării și te-ai întrebat: „De ce trăiesc această durere dacă mi-am dedicat viața închinării înaintea Lui?” Dumnezeu te vrea în „clasa de rod bogat”. El vede în tine un potențial de eficiență dincolo de puterea minții tale de a-l cuprinde. Dar durerea pe care o traversezi este un personaj secundar, cu rol temporar. Tu ai un destin veșnic, pentru care Tatăl tău S-a pregătit și nimic din viața ta nu L-a luat prin surprindere. Înainte de a fi problema, El are soluția. Practică focalizarea asupra Persoanei lui Isus și asupra valorilor veșnice ale Împărăției lui Dumnezeu. „Noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice” (2 Cor. 4:18).

5. Salcia este simbolul binecuvântării copiilor tăi

Isaia 44:3-4: „Voi turna ape peste pământul însetat și râuri pe pământul uscat; voi turna Duhul Meu peste sămânța ta și binecuvântarea Mea peste odraslele tale și vor răsări ca firele de iarbă între ape, ca sălcile lângă pâraiele de apă.”

Dumnezeu nu este doar un Dumnezeu personal, ci și un Dumnezeu generațional. Dumnezeu nu te are în vedere doar pe tine, ci și pe copiii tăi. Turnarea binecuvântării peste copiii tăi înseamnă împlinirea nevoilor lor fizice, materiale, emoționale și spirituale. Copiii binecuvântați umblă în împlinirea scopului lui Dumnezeu cu privire la viața lor.

Psalmul 14:5 (versiunea Fidela) afirmă: „Dumnezeu este în mijlocul generației celui drept.”

Desigur, copilul tău are nevoie să ia decizia de a-L primi pe Isus Cristos ca Domn și Mântuitor personal, dar până când va lua această decizie, hotărârea ta ca mamă de a-L sluji pe Dumnezeu va face ca Duhul Sfânt să fie cu el într-un mod special, atrăgându-l la Sine.

Ține-te strâns de această promisiune și repet-o cu credință: „Dumnezeu toarnă binecuvântarea peste copilul meu și el răsare ca sălcile lângă râuri de apă.” Simbolistica spirituală bogată a sălciei se va vedea în viața copiilor tăi!

Nu mai privi o salcie doar cu ochii iubitorului de frumos; meditează la semnificațiile profunde ale acestui model adus în atenția ta de Tatăl tău ceresc care te iubește nelimitat și necondiționat.

Lidia Mihăilescu

Foto: Emanuel și Dana Ardelean

Povestea din spatele platformei:

„Piciorușe Little Feet”

Cum s-a creat platforma Piciorușe Little Feet?

DANA: A fost totul regizat cu multă măiestrie și precizie. Emanuel, de mic copil a avut o serie de experiențe la nivel spiritual din domeniul demonologiei, care l-au echipat în lupta în care este înrolat astăzi, de a smulge tinerii dependenți de droguri, pornografie, alcool, deviație de comportament și alte adicții, din ghearele morții. Cu precădere, încă de când era mama lui însărcinată cu el, Dumnezeu i-a trasat destinul și chemarea, vorbindu-i mamei lui despre chemarea pe care El i-o face. Istoria lui Ieremia se repetă și în vremurile noastre, atât în dreptul lui Emanuel, dar și în dreptul meu: „Mai înainte să te fi întocmit în pânțele mamei tale te cunoșteam și mai înainte să fi ieșit tu din pânțele ei, Eu te pusesem deoparte”...

Eu la fel, când tatăl meu a aflat că mama mea este însărcinată cu mine, i-a cerut să facă avort. Pe atunci avortul era ilegal la noi în țară. Femeile își provocau singure acasă la ele avortul. La fracțiune de secundă, Dumnezeu a intervenit pentru viața mea, mama mea a fost internată de urgență, i s-a administrat tratament de întreținere a sarcinii și așa am supraviețuit.

În copilăria și adolescența mea am fost permanent predispusă și marcată de practica avortului din familia mea și comunitatea din care făceam parte atunci. Toată această experiență, m-a urmărit întreaga mea viață. Am o cutremurătoare poveste...

Însă, pe fondul acestor experiențe personale, povestea noastră a culminat cu căsătoria noastră în anul 1999. Dumnezeu ne-a luat din două lumi total diferite, zone ale

țării diferite, temperamente diferite și ne-a legat împreună, Emanuel devenind pentru mine soț, prieten, mentor și partener de luptă în destinul în care eram aleși împreună. Am făcut facultatea de teologie împreună, am investit în copiii noștri, Marcus 18 ani și Ruhama 16 ani, valori ale Împărăției Tatălui, iar astăzi ei sunt ajutoare de mare preț în lucrare. Ne putem mândri cu ei, cu darurile și capacitatea cu care sunt înzestrați.

Emanuel, primise o chemare specială, însă nu era definită la acel moment, dar nici nu a întârziat să se definească concret; iar eu am primit ținta și direcția în momentul în care scriam teza de licență cu titlul „Avortul- aspect teologic, medical și psihologic”, la finele facultății. Atunci Dumnezeu mi-a vorbit și am înțeles că sunt chemată să fiu un ghid înspre vindecarea femeilor afectate de trauma unui avort.

Când s-a concretizat chemarea voastră?

EMANUEL: În anul 2016 s-a concretizat chemarea noastră, devenind amândoi apărători ai celor care nu pot vorbi pentru ei înșiși, reprezentanți a celor care nu se pot apăra singuri, ambasadori ai Împărăției pentru cei marginalizați și disprețuiți.

Astfel, în luna noiembrie a acelui an, am avut evenimentul de deschidere a Asociației Piciorușe Little Feet și la câteva săptămâni după, s-a conturat noul proiect Teen Challenge, eu începând echiparea și de asemenea împreună cu toată echipa de voluntari și sponsori, renovarea unui spațiu în centrul vechi al orașului Baia Mare, unde momentan este sediul rezidențial de băieți Teen Challenge Baia Mare.

Cum ajutați tinerii dependenți prin programul Teen Challenge?

EMANUEL: Pentru a putea ajuta persoanele care apelează la serviciile noastre, este nevoie din partea acestora, de o voință puternică de schimbare. Dacă această voință lipsește, va fi imposibil să se producă schimbarea.

Apoi un alt aspect important este ca aceste persoane să realizeze pe deplin situația în care au ajuns, e vorba de o conștientizare profundă care merge până la o zdrobire interioară. De obicei se manifestă prin faptul că aceste persoane solicită ajutor în mod personal, nemaifiind în stare să se ajute singure. Aici intervenim noi. Și amintesc faptul că este vorba de persoane dependente de droguri, alcool, jocuri de noroc, pornografie, pc, cleptomanie, deviații de comportament, etc.

În ce constă programul?

EMANUEL: Este vorba de un program ce se desfășoară pe durata a 11 luni și jumătate, timp în care, studenții noștri, căci așa îi numim, vor sta în centru și vor participa obligatoriu la toate activitățile ce fac parte din program. Parte din program fiind capela zilnică, cursuri pe teme teologice, dezvoltare personală, mentorizare, consiliere după o programare foarte bine stabilită, proiecte de lucru. Aici mă refer la întreținerea centrului cu tot ceea ce este nevoie a fi renovat, reparat. Bineînțeles că dacă sunt persoane care ne solicită ajutorul pentru orice activitate în afara centrului, vom da curs solicitărilor.

Deasemenea, în fiecare zi, studenții trebuie să facă curățenie în dormitoare, în sălile de curs, în sala de calculatoare, curtea interioară. Tot la centru, se pregătește și se servește masa, de 3 ori pe zi, în acest sens unul din studenți este bucătar șef iar altul este ajutor de bucătar. Aceștia pregătesc masa pentru toți studenții și pentru personalul centrului.

Este un program foarte strict, dar care aduce rezultate foarte bune pe care deja le vedem concret.

Cum activați pe parte de domeniul PRO LIFE, în centru?

DANA: Încă de la început am venit în sprijinul tinerelor în criză de sarcină, a femeilor aflate în Sindrom Post Avort, cazuri sociale chiar ajutând mămicile să obțină lucruri pentru bebelușii lor.

Am organizat împreună cu aproape toate cultele religioase, cu asociații Pro Life și oameni cu inimă mare, marile evenimente civice: „Marșul pentru viață” și Campania „40 de zile pentru viață”, care de altfel a debutat în premieră la noi în oraș. Emanuel a fost lider de campanie.

Ceea ce ne-a lansat mai profund și practic aici este și câmpul nostru de acțiune, de altfel, cel mai provocator și productiv domeniu, în rândul tinerilor; sunt programele de prevenție sarcină și droguri în liceele din orașul Baia Mare, iar momentan avem cereri inclusiv la școlile generale și la liceele din împrejurimile orașului. Această frumoasă activitate o facem în colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean Maramureș.

Am dezvoltat relații și parteneriate cu multe alte instituții locale și organizații naționale: Clinica Pro Vita Cluj, Brigada Antidrog, Secția UPU Baia Mare, dar cel mai important parteneriat îl avem cu Teen Challenge Romania și ne simțim privilegiați și onorați să facem parte din această puternică echipă Teen Challenge Baia Mare.

Proiectul cel mai drag inimii mele, care recent l-am lansat și care este o premieră la noi în oraș, este Grupul Suport Post Avort, unde s-a reușit să se treacă dincolo de cultura noastră a românilor, o cultură a morții, peste prejudecăți și lipsa de responsabilitate, spre o nouă cultură a vieții. Femeile încep să prindă glas în acest grup, să-și exprime emoțiile legate de experiența avortului lor, să-și plângă copii pierduți, unde avem un cadru confidențial, cald și familiar. Femeile aici se susțin una pe alta, își validează sentimentele, se încurajează și se susțin reciproc și împreună pășesc încet și ferm pe drumul vindecării, eliberării și iertării de toată vina, durerea și condamnarea avortului făcut. Sunt ajutate bineînțeles și de voluntare, suntem o echipă bine pregătită, devotată și responsabilă.

Această activitate este cea mai aproape de inima mea. Mă simt mult împlinită și onorată să slujesc acestor femei. EXISTĂ IERTARE ȘI VINDECARE DUPĂ AVORT!

Ce proiecte de viitor aveți?

EMANUEL: Un nou centru Teen Challenge de băieți. Avem multe solicitări din toată țara, atât centrul din Baia Mare, cât și cel din Grădiștea județ Ilfov și centrul din Jimbolia, județul Timiș. Ne dorim să ajutăm cât mai mulți tineri. În acest sens, suntem deja în situația de a planifica un nou centru cu posibilitate de cazare pentru 20 de studenți, lângă Baia Mare. Am primit oferta ca cineva să ne cumpere un teren special pentru acest centru, iar acum suntem în căutare de sponsori care doresc să se implice în acest proiect pentru realizarea lui.

Un alt proiect și o urgență în același timp, este achiziționarea unui microbuz 8+1 locuri pentru a putea merge în fiecare duminică la biserică cu studenții, dar și pentru a putea să ne deplasăm în cadrul proiectelor din afara centrului precum și pentru realizarea cumpărăturilor.

De asemenea ne gândim pe viitor la un centru Teen Challenge de fete, cu posibilitatea de a găzdui temporar chiar și femeile însărcinate sau a femeilor cu bebeluși. Astfel, pentru a da posibilitatea și altor persoane care au inima sensibilă pentru astfel de lucrare, de a se implica financiar sau oricare altă modalitate, vă lăsăm numerele de cont și de telefon la care ne puteți contacta și puteți fi parte la proiectele în curs sau cele în perspectivă. Totodată vă și mulțumim pentru tot ceea ce veți onora pentru această lucrare!

Emanuel și Dana Ardelean

Tel: **0733 051 098 / 0722 366 565**
Email: **piciorușe.littlefeet@gmail.com**

Banca Transilvania:

RO91BTRLRONCRT0370354301
RO41BTRLEURCRT0370354301
RO45BTRLUSD CRT0370354301

ING Bank:

RO54INGB0000999907597464 RON
RO34INGB0000999907597533 EURO

Calmul

din mijlocul furtunii

Există așa ceva?...

Ai trecut prin momente grele, triste și chiar de disperare? Poate că au fost doar situații mai delicate, dificile sau conflicte cu anumiți oameni?

Totuși în cele mai disperate momente, starea ta este una gravă: dormi puțin sau deloc, nu ai poftă de mâncare sau o ai exagerat, te simți singură și deprimată, nu poți să îțiiei gândul de la probleme, și până și carnea de pe tine pare să te doară. Dacă ai simțit așa ceva, cu siguranță ai tânjit după un moment de liniște, pace, ceva care să aducă înapoi calmul dinaintea furtunii. Înțeleg perfect ceea ce ai simțit, cu toții experimentăm furtună mai devreme sau mai târziu, sub diferite forme. Este foarte important felul în care faci față situației, de fapt tu alegi într-un mod inconștient ceea ce va fi mai departe sau ce vei deveni: o învingătoare sau o învinsă. Acum întrebarea cea mare:

"Cum vei fi o învingătoare?"

Desigur, sfaturi sunt multe și din partea multora, dar ce am experimentat eu pot să vă spun și vouă. Am simțit tot ceea ce am scris mai sus la fel ca și multe dintre voi și am avut și acel moment în care am simțit că până și carnea mă durea. Mi-am dat seama la un moment dat, că mă concentrăm mai mult la furtună, decât la cum să ies din ea. Vedeți voi, eu compar furtuna cu o rană neîngrijită, care dacă nu primește atenția necesară pentru vindecare, starea ei se înrăutățește. Cu toate cele de mai sus, a fost un moment în fiecare furtună prin care am trecut, în care am simțit că nu mai sunt eu în control, am simțit și am avut certitudinea că

Foto: Daniela Decean

totul va fi bine. Nu știam cum, dar aveam încrederea că va fi bine!

De cele mai multe ori vrem să rezolvăm problemele prin propriile puteri și tot de atâtea ori decidem dacă ne luptăm singure sau cedăm și recunoaștem că suntem depășite și avem nevoie de ajutor. Eu am știut că nu mai pot și parcă îl auzeam pe Dumnezeu spunându-mi: "Lasă-mă pe mine!". A fost greu, foarte greu să recunosc că nu pot eu, dar am cedat. Am simțit că mă umilesc și nu am înțeles exact de ce așa, de ce să renunț eu, de ce, de ce, de ce?...În cele din urmă am cedat!

A trecut ceva vreme de atunci și cum Dumnezeu este stăpânul timpului a adus și timpul când a răspuns multor întrebări care încep cu "de ce?" Și răspunsul a fost:

"Pentru că atunci când tu ești zdrobit, Eu devin puterea ta! Pentru că atunci când nu mai ai nicio speranță, Eu devin speranța ta.

Atunci când simți că ești pe marginea prăpastiei gata să cazi, Eu sunt acolo jos, să te prind. Când tu te smerești, Eu te înalț și te pun la loc de cinste. Eu te iubesc cu o iubire veșnică și mă răzbun pentru tine, nicidecum n-am să te las cu niciun chip nu te voi părăsi! Știu că îți este teamă...dar dacă ai încredere în Mine, voi lupta pentru tine și împreună cu tine. Rezistă! Și...lasă-Mă pe mine!

Am experimentat de multe ori cuvintele Lui, dar niciodată, nici măcar o dată nu am fost dezamăgită de El. Știu că Dumnezeu vorbește în felurite moduri, dar poate cuvintele de mai sus sunt pentru tine și poate acesta e felul în care îți spune:

"LASĂ-MĂ PE MINE!"

Daniela Decean

Rugăciunea tip criză

Rugăciunea tip S.O.S

Foto: Maria Petruș

"Te chem, Doamne, în ziua necazului meu, căci tu mă asculți din ceruri."
(Ps 86:7)

Criza din viața omului, urgențele vieții cotidiene activează credința și revelează nevoia de Dumnezeu, ca pe o ultimă soluție, dar cea mai sigură. Când nu mai avem nici o soluție omească apelăm la Soluția Lui Dumnezeu, apelăm la tronul Milei și a Harului lui Dumnezeu prin credința din inimă, experimentând frumusețea și puterea Sa într-un mod și mai măreț.

Când ne găsim într-o situație disperată, alergăm la Dumnezeu- Tatăl nostru- și apelăm la promisiunile Sale găsite în Cuvântul scris și împlinite în Fiul Său, Domnul Isus Hristos. Atunci creștinul practicant vine smerit, plecat pe genunchii săi strigând după ajutor, strigând de pe valurile înfuriate ale marii, un S.O.S. disperat, dar plin de speranță:

"Doamne Tată, simt că mă găsesc într-o situație imposibilă, din care nu văd nicio scăpare. Vreau să simt prezența Ta și încurajarea Duhului Sfânt care- mi spune că la Tine toate lucrurile sunt cu putință, pentru cei ce cred. Te rog, trimite răspunsul Tău din ceruri pentru situația mea pământească. În locul unde mă aflu eu acum, lucrurile par fără speranță, dar știu că Tu ești Dumnezeu care a creat toate lucrurile din nimic.

Ai eliberat poporul Tău din robia Egiptului, prin minuni. Tu ai redat vederea orbilor, ai făcut pe ologi să umble și pe surzi să audă. Speranța mea este la Tine și credința mea în Isus Hristos- Fiul Tău, căruia l-ai dat toată puterea în cer și pe pământ. Acest lucru mă motivează să vin și să-Ți cer ajutorul.

Sunt singur pe marea învolburată a vieții, S.O.S. vino Doamne, scapă-mă! Am nevoie de Tine chiar acum și apelez la promisiunea Ta că:

"...nu lipsești niciodată la vreme de nevoie".
Îți mulțumesc că ești Domnul meu și mă bizuiesc pe Cuvântul Tău, salvator! Amin!"

Prof. Maria Petruș
Biserica Emanuel Tg-Mureș

Banul tău contează

De ce să vorbim despre bani din perspectivă Biblică?

Nu de multă vreme, îmi căzuse o carte în mână, o carte scrisă de către un autor creștin și care avea un titlu foarte interesant și provocator: BANUL TĂU CONTEAZĂ. Având un titlu atât de interesant, m-am apucat foarte repede de lectura ei. Dar n-am apucat să citesc prea mult din ea, pentru că în chiar paginile de început, mi-a fost dat să citesc una dinte cele mai incredibile afirmații pe care le-am văzut vreodată până la acea vreme. Afirmația era următoarea: Biblia conține cinci sute de versete despre rugăciune, mai puțin de cinci sute de versete despre credință, dar peste 2350 de versete despre bani și posesiuni materiale. Așa ceva nu-mi venea să-mi cred ochilor. Nu neapărat că aș fi contestat veridicitatea afirmației conform căreia Biblia ar conține atât de multe versete despre bani și posesiunile materiale, dar faptul că până la acea vreme nu observasem lucrul acesta atât de evident m-a descumpănit de-a dreptul.

Crescusem într-o familie de credincioși, am început să citesc Biblia o dată pe an cam de pe la vârsta de 14-15 ani, ascultând chemarea lui Dumnezeu pentru lucrarea cu Cuvântul, am urmat cursurile unui Institutului Teologic, aveam deja o experiență de lucrare pastorală și de predicare a Cuvântului de 7-8 ani... dar, nicio dată până atunci nu mai citisem așa ceva, niodată până la acel moment nimeni, dar nimeni, nu mi-a atras atenția asupra acestui adevăr instabil.

Greutatea afirmației o percepeam ca fiind cu atât mai mare cu cât învășasem de la cursurile de hermeneutică că, în textul biblic, dacă o idee sau un concept se doreau accentuate de către autor, una dintre cele mai la îndemână metode pentru aceasta era repetiția. Învășasem atunci că dacă Dumnezeu voia cu tot dinadinsu să scoată în evidență o idee, ea reapărea în text cu o oarecare recurență. Știind toate acestea mă tot întrebam cum a putut atunci să-mi scape o asemenea realitate în ce privește subiectul banilor?

1. Dumnezeu este foarte preocupat de tratarea acestui subiect

Nu știu pentru câți dintre cei ce citiți aceste rânduri, afirmația că Biblia ar conține mai mult de 2350 de versete despre bani/ bunuri este o surpriză, dar dacă este să dăm crezare principiului hermeneuticii amintit mai sus, înseamnă că fiecare dintre noi ar trebui să acceptăm primul dintre

argumentele în favoarea aprofundării subiectului banilor din perspectiva Scripturii, acesta fiind faptul că Dumnezeu Însuși este interesat de tratarea acestui subiect. De ce să ne formăm o perspectivă Biblică cu privire la bunurilor materiale, a resurselor, a banilor? Mai întâi pentru că Dumnezeu este preocupat să lămurească acest subiect din perspectiva Sa. Ca să mai dau doar încă un detaliu statistic în favoarea acestei afirmații, aș spune că Domnul Isus a vorbit despre bani/ bunuri și despre cum ar trebui ei percepuți și administrați mai mult decât despre subiectele rai și iad luate împreună.

2. Modul în care ne administrăm finanțele/bunurile reprezintă un indicator exterior al stării noastre spirituale interioare.

Un al doilea argument în favoarea necesității aprofundării subiectului banilor din perspectivă biblică l-am putea extrage din atât de cunoscuta afirmație a Domnului Isus din Luca 16: 10-11 **”Cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri este nedrept și în cele mari. Deci, dacă n-ați fost credincioși în bogățiile nedrepte, cine vă va încredința adevăratele bogății?”**

Ce spune de fapt Domnul Isus aici este că modul în care ne raportăm la bunurile acestei lumi, la ”cele nedrepte”, este un indicator al stării noastre spirituale; că modul în care ne raportăm la bani revelează și influențează viața noastră spirituală.

Afirmația aceasta s-ar putea să surprindă pe unii. Este adevărat, cultural noi am dezvoltat, chiar dacă nu neaparat intenționat, un alt set de filtre după care evaluăm spiritualitatea cuiva: dacă și cât de des vine la biserică, dacă și cât se roagă, dacă este sau nu activ în cadrul întâlnirilor comunitare ale bisericii s.a.s.m.d., lucruri de altfel foarte bune. Totuși dacă este să vedem în mod specific funcție de ce anume suntem noi cu adevărat evaluați de către Domnul, atunci trebuie să vedem că modul în care ne raportăm la bunuri este un indicator clar în privința aceasta. Un teolog contemporan a surprins acest adevăr în următorul enunț: ”Extrasul cuiva de cont (sau lista cu cheltuielile sale dintr-o lună) este un document teologic - el arată cui te închini de fapt”. Aș lansa aici o întrebare de reflecție pentru noi toți: ce spune extrasul tău

de cont sau lista de cheltuieli? Răspunsul ni-l dăm fiecare înaintea lui Dumnezeu, Cel ce ne cunoaște inimile...

3. Bani sunt principalul concurent al domniei lui Cristos în viața noastră

Cel de-al treilea motiv sau argument (din punctul meu de vedere, cel mai puternic) pentru care atât individual cât și ca biserici locale ar trebui să aprofundăm învățătura despre bani/bunuri din perspectivă biblică, este faptul că, din spusele Domnului Isus din Matei 6: 24, banii (în sensul atașării față de ei) reprezintă principalul competitor al domniei Sale asupra vieților noastre. **”Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul și va nesocoti pe celălalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.”**Nu vi se pare interesant faptul ca dintre toate lucrurile la care s-ar fi putut referi Domnul Isus ca fiind un adversar redutabil în lupta Sa de a ne cuceri inimile, banii par a fi dușmanul cel mai de temut prin vraja cu care ne face să-i iubim?

Ajuns la acest punct aș vrea să vă întreb din nou: câți dintre noi suntem cu adevărat ucenici, urmași fideli ai lui Cristos pentru care cea mai mare bucurie și preocupare în viață, cea mai puternică și aprigă dorință este nu să ne asigurăm un trai tihnit în primul rând ci să-L urmărim pe El cu maximă credincioșie? Câți dintre noi căutăm mai presus de orice împărăția și neprihănirea Sa? Oare nu cumva ne-am lăsat seduși de preocuparea pentru banii și pentru bunurile trecătoare ale acestei lumi în timp ce pasiunea noastră pentru Domnul s-a stins sau poate abia mai fumegă? Așadar, dacă este să ne referim doar din perspectivă biblică la câteva dintre argumentele pentru care o temeinică și serioasă cercetare a Scripturii este necesară în ce privește învățătura despre bani, bunuri, bogății, trei dintre aceste argumente ar fi: preocuparea lui Dumnezeu pentru acest subiect, relația dintre modul în care ne raportăm la bani și calitatea vieții noastre spirituale și competiția acerbă pentru inimile noastre dintre Domnul Cristos și Mamona (spiritul banilor).

Acum, aș vrea să vă ofer, pe lângă aceste argumente biblice, și câteva motive practice pentru care trebuie să studiem problematica banilor din perspectiva lui Dumnezeu.

Pentru început aș spune că, dintr-un anumit punct de vedere, putem observa în Scriptură că există o „parte a lui Dumnezeu” și o „parte a noastră” atunci când vorbim de bani și de bunurile materiale, că adică sunt lucruri care sunt în dreptul lui Dumnezeu - lucruri pe care Dumnezeu și le asumă - și că sunt lucruri care sunt în dreptul nostru – lucruri pe care noi ar trebui să ni le asumăm.

4. Dumnezeu si banii nostri

Înțelegerea părții lui Dumnezeu este fundamentală formării unei perspective corecte asupra bunurilor întrucât concepția noastră despre Dumnezeu determină modul nostru de viață. Când vorbim despre „partea lui Dumnezeu”, sunt trei aspecte majore la care aș vrea să mă refer:

•**Dumnezeu este Proprietarul de drept al tuturor lucrurilor**

•**Dumnezeu este Stăpânul absolut al tuturor lucrurilor**

•**Dumnezeu este purtătorul de grijă a noastre, a tuturor**

Biblia afirmă clar că Dumnezeu este singurul proprietar al tuturor lucrurilor. „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc!” (Psalmul 24:1) Pe lângă această afirmație generală, Biblia devine foarte specifică atunci când este vorba de a pomenii lucrurile sau categoriile de lucruri pe care le deține Dumnezeu în mod expres. Astfel Leviticul, 25:23, spune: „Pământurile să nu se vândă de veci; căci țara este a Mea.” Hagai, 2:8, afirmă: „«Al Meu este argintul, și al Meu este aurul», zice Domnul oștirilor.” Iar în Psalmul 50:10 Domnul ne spune: „Ale Mele sunt toate dobitoacele pădurilor, toate fiarele munților cu miile lor.” Lista ar putea continua...

Așadar, Domnul este Creatorul tuturor lucrurilor și El nu și-a transferat oamenilor dreptul de proprietate asupra creației Sale. Recunoașterea proprietății lui Dumnezeu sau a dreptului Său de proprietate asupra tuturor bunurilor este foarte importantă în procesul permiterii Domnului să devină Stăpânul vieților noastre, inclusiv a banilor și a posesiunilor noastre. Dacă vrem să fim cu adevărat urmași ai lui Cristos, trebuie să-L transferăm Lui dreptul de proprietate asupra posesiunilor noastre. „Oricine [...] care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu” spunea Domnul Isus în Luca 14:33.

EL STĂPÂNEȘTE toate lucrurile sau DISPUNE de ele.

Aceasta înseamnă că în orice moment El poate hotărî (și hotărăște) de exemplu ”schimbarea administratorului” anumitori bunuri și asta fără să fie nevoie să dea explicații cuiva. Iată ce spune Psalmul 135:6 ”Domnul face tot ce vrea în ceruri și pe pământ, în mări și în toate adâncurile.”, iar Daniel 4:35 continuă această idee afirmând: ”Toți locuitorii pământului sunt o nimica înaintea Lui; El face ce vrea cu oastea cerurilor și cu locuitorii pământului, și nimeni nu poate să stea împotriva mâinii Lui, nici să-l zică: <Ce faci?>” Câteva dintre numele lui Dumnezeu din Biblie comunică și ele explicit acest adevăr sau fapt- că El este Stăpânul tuturor lucrurilor: Cel Atotputernic, Stăpân, Creator, Păstor, Domnul domnilor și Regele regilor. Dumnezeu controlează chiar și cele mai dificile situații -Isaia 45:6.

Mai descoperim în Scriptură că Dumnezeu își precizează ”poziția” față de lucruri spunând ca El SUSȚINE toate lucrurile, inclusiv viața noastră, fiind astfel pentru noi CEL CE POARTĂ DE GRIJĂ. Astfel Cuvântul ne spune că Dumnezeu va împlini toate nevoile noastre de bază. Așa citim în Matei 6:33 ”Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri (adica hrana, îmbrăcăminte si un acoperis- conform discuției din pasajul premergător din Matei) vi se vor da pe deasupra.” Dumnezeu are grijă de oamenii Lui și nu are nevoie de o economie prosperă pentru a le împlini nevoile. E-adevărat, noi nu putem prevedea cum anume ne va împlini El nevoile dar avem încredințarea că El o va face folosind metode diferite și uneori surprinzătoare pentru împlinirea acestor nevoi. Poate că El ne va mări veniturile, ne va oferi un dar sau va ”întinde” de resursele noastre limitate ajutându-ne să ne procurăm mai ieftin unele lucruri. Nu contează cum hotărăște Dumnezeu să ne îndeplinească nevoile; important este că El prezintă o încredere absolută în această privință.

Ajunși la acest punct este important de subliniat un anumit aspect: există o diferență între nevoi și dorințe. O nevoie este o necesitate fundamentală pentru supraviețuire: hrană, îmbrăcăminte sau adăpost. O dorință este tot ceea ce reprezintă mai mult decât o nevoie. O masă gustoasă la un restaurant, o mașină nouă sau ultimele chestiuni ”la modă” sunt dorințe. Acum, în ce-L privește pe Dumnezeu, El a promis că va împlini nevoile noastre cerându-ne în același timp să fim mulțumiți atunci când ele ne sunt împlinite: **„Dacă avem, deci, cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns” (1 Timotei 6:8).**

În cartea **Banul tău contează** am găsit o întâmplare deosebit de sugestivă în ce privește importanța înțelegerii acestui aspect al ”părții lui Dumnezeu” față de noi, a faptului că El își duce la îndeplinire promisiunile, purtând de grijă de nevoile noastre.

Spre sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, forțele aliate au strâns foarte mulți orfani flămânzi. Aceștia au fost plasați în tabere unde au fost foarte bine hrăniți. În ciuda îngrijirii foarte bune de care au avut parte, copiii dormeau foarte rău și erau nervoși și temători. În cele din urmă un psiholog a găsit soluția. Fiecărui copil i s-a dat o bucată de pâine ca să o aibă cu el când mergea la culcare. Dacă îi era foame, primea mai multă mâncare, dar când termina de mâncat, acea bucată de pâine trebuia păstrată, nu mâncată. Acea bucată de pâine a produs rezultate minunate. Copiii se duceau la culcare având siguranța că a doua zi vor avea ce mânca. Garanția aceasta le-a permis copiilor să aibă un somn odihnitor și satisfăcător. Domnul ne-a oferit o garanție asemănătoare, „bucata noastră de pâine”. Crezând în promisiunea Sa că ne va împlini nevoile, putem fi liniștiți și mulțumiți. „Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos” (Filipeni 4:19).

În concluzie, chiar dacă te afli în mijlocul unor probleme financiare foarte grave, poți totuși să fii mulțumit pentru că Domnul a promis să te hrănească, să te îmbrace și să-ți ofere adăpost, chiar la momentul potrivit.

Și pentru că iubita mea soție Anca e ajutorul meu potrivit, e prietena și partenera mea în ceea ce mi-a încredințat Dumnezeu ca lucrare, o invit să își expună punctul ei de vedere asupra acestor principii biblice financiare, din perspectiva ei de femeie, soție și mamă.

Dragi prietene,

Parcursul vieții mele din perspectivă financiară are mai multe etape și în fiecare din acestea am observat că Dumnezeu a avut grijă să mă învețe mergând la pas cu mine, în acord cu disponibilitatea mea de a asculta de sfatul Lui.

Marele meu salt în înțelegerea aspectelor financiare a fost început chiar din luna de miere și am clădit apoi încet și cu răbdare, privindu-l pe Titus care e mentorul meu spiritual, învățând de la el și împreună cu el diferite chestiuni financiare. Am visat să ajung repede ca și femeia din Proverbe 31 și mi-am dat seama că dorința poate să ajute în oarecare măsură, dar pretențiile mele de tânără soție s-au ciocnit repede cu obiceiurile financiare care nu reflectau dependența mea totală de Dumnezeu. Încă mai descopăr zone care vorbesc mai degrabă despre lipsa mea de smerenie. Tatăl meu Ceresc are răbdare cu mine, așteaptă inima mea să se alinieze cu Adevărul și îmi scoate repede în cale situații prin care eu să învăț. Dacă ați crede că asta poate să însemne că sunt o femeie cheluitoare, vă înșelați!

Din contră, am intrat în căsătorie cu ideea că economisirea e sursa fericirii financiare. Mi-a lipsit cu totul și cu totul bucuria cheltuirii și, deși acum știu că aceasta poate să păstreze la loc sigur veniturile financiare, economisirea în exces cu privarea bucuriei poate fi și un semn de aroganță, de nesupunere sau chiar de frică și neîncredere în Cel Ce Poartă de Grijă!

Am făcut mereu distincția între nevoi și dorințe și am exersat ani de zile tăiatul de pe lista mea de cumpărături a dorințelor mele. Târziu și totuși la timp, am învățat că o planificare a cheltuielilor pentru achiziționarea de bunuri sau activități de relaxare care necesită bani, fac parte din gama gesturilor financiare care reflectă o stare de dependență bună față de Dumnezeu.

Cheltuirea în exces și doar sub impulsul dorințelor este lipsă de înțelepciune, dar în aceeași măsură, economisirea în exces fără un program bugetar atent gândit pe o anume perioadă de timp și pentru un scop ales cu întreaga familie, este de asemenea păgubitor.

Dărnicia, de asemenea, are un înțeles diferit pentru o femeie. Ea e creată ca un instrument al dărnicii și aceasta sporește frumusețea personalității ei supusă lui Cristos. Însă, dacă dăruiește mereu altora ignorându-se pe sine, aceasta aduce de cele mai multe ori întristare întâi soțului ei apoi copiilor și celor din jur. Și cu siguranță că îl întristează pe Dumnezeu, arătând că dorește să cumpere prin faptele ei statutul de Fiică!

Managementul casei și al relațiilor dintr-o familie țin mult de contribuția femeii. O femeie poate să zidească, putând foarte ușor să dărâme pe de altă parte... Și în mare măsură aceasta ține de domeniul financiar și raportarea ei la bani și la posesiuni materiale. Închinarea ei la Dumnezeu poate fi măsurată privind raportarea ei la finanțe.

Nu știu cum sunteți voi, dar eu pot să mă complexez privind-o pe femeia din Proverbe. Chiar și dacă citesc diverse cărți sau comentarii referitor la acest pasaj, comentarii care încearcă să actualizeze viața ei așa încât să o aducă pe acea minunată ființă de pe planeta ei pe planeta noastră, sunt mereu zone care mă fac să gândesc: ei bine, eu nu pot!

Totuși, ceva anume mi-a atras atenția și mi-a adus bucurie meditănd la aceste două versete pe care o să le comentez din perspectiva experienței mele financiare:

“Fiii ei se scoală și o numesc fericită; bărbatul ei se scoală și-i aduce laude zicând: Multe fete au o purtare cinstită, dar tu le întreci pe toate.” (Proverbele 32:28,29)

O femeie fericită, o femeie cinstită...

Fericirea adevărată a unei femei izvorăște din conștiința de sine. Știe cine este ea în Cristos, Cel care o face desăvârșită prin har nu ca răsplată pentru propriile eforturi, acceptă darurile care i-au fost atribuite, se bucură de plusurile și minusurile personalității ei care o fac unică și ȘTIE că este fiica iubită a Împăratului Împăraților! Ea se bucură de ceea ce are și nu permite niciun fel de gând rău atunci când nu are

ceva ce au alte femei...

Cinstea ei recunoscută de familie și de “cei din cetate” decurge din integritatea ei morală: acționează conform valorilor ei născute dintr-o relație sănătoasă cu Scriptura și Duhul Sfânt. Nu e parvenită, nici în concurență cu alte femei, se dăruiește pe sine exact așa cum este, în procesul ei continuu de învățare, de maturizare spirituală. O asemenea femeie trăiește cu bucurie din plin orice zi, fie aceasta plină de reușite, fie cu mai puțină eficiență. Nu se judecă mereu pe sine, nu se învinovățește atunci când nu-i reușc lucrurile, recunoscând că a făcut tot ceea ce știa mai bine. De asemenea, scopul ei nu este acela de a achiziționa lucruri materiale cu orice preț și investiția ei nu e privită doar în termeni de bani.

În timp ce mâna ei e neobosită, prin hărnicie producând sau făcând negoț, ea își amintește că nu doar datorită acțiunilor ei înțelepte acum are belșug... Își amintește și se oprește din alergarea ei, privind în ochii lui Dumnezeu și odihnindu-se în El. Versetul 17 spune: “Ea își încinge mijlocul cu putere și își oțelește brațele”

Această femeie înțeleaptă știe că puterea ei crește atunci când se dă la o parte din tornada treburilor zilnice ca să se conecteze la sursa Puterii Divine. Oțelirea brațelor nu survine doar din activitatea continuă până la epuizare... Cumpătarea e valabilă nu doar în ceea ce privește mâncarea, ci se referă la un stil de viață care respectă un ritm ce alternează munca și odihna. Doar așa se pot oțeli trupul și mintea!

Cum ne încercăm noi, femeile, bateriile sufletului și ale trupului?

Fiecare are rețeta și ritmul propriu. Fiecare are lista cu ce mănâncă, cu ce se îmbracă, ce sport face, ce carte citește, de câte ore de odihnă are nevoie etc.

Toate acestea presupun uneori bani. Și, cum banii îi aparțin lui Dumnezeu, lista noastră ar trebui să intre în ședința de lucru împreună cu Domnul și soțul nostru dacă suntem căsătorite.

Îmi cultiv fericirea și cinstea atunci când îmi cunosc ritmul de lucru, atunci când știu ce anume îmi înprospătează spiritul și îmi bucură trupul și acționez ca atare. Și, neapărat, nu compar anotimpurile vieții! Felul în care mă prețuiesc pe mine însămi ține de mai multe aspecte și perioade în care mă găsesc.

Acum eu nu mai am timp să citesc în liniște o carte și e o adevărată provocare să fac o baie fără ca băiețelul nostru de aproape doi ani să dorească și el exact același lucru, acolo, cu mine! Așa că celebrez că pot să gătesc și în același timp să ascult lectura vreunei cărți sau să ascult o emisiune din arhiva radio! Mă bucur că sunt așa de rapidă să fac un duș în 5 minute; că sunt așa de sănătoasă să alerg în parc după fiul nostru mijlociu care se distrează de strădania mea și că sunt așa de deșteaptă că am rugat-o pe fiica noastră cea mare să pună în orarul ei obligatoriu o zi cu “home economy” în care exersează gătitul...Și, dacă tot am amintit despre aceste metode personalizate de cultivare, în domeniul financiar mă simt îmbogățită ascultând și conversând apoi cu Dumnezeu pe baza emisiunilor cu temă financiară realizate de Radio Vocea Evangheliei Timișoara, “Scapă de presiunea financiară”.

Dumnezeu să ne ajute pe toate să cultivăm fericirea și cinstea în toate domeniile vieții noastre, implicit în cel financiar!

Titus și Anca Păștean

Cum să îți îngrijești părul?

Dacă pe parcursul verii trebuie să acordăm o îngrijire mai specială părului, la fel trebuie să facem și în celelalte sezoane. După o iarnă lungă, cu aer rece și haine groase, ne pregătim de primăvară, așa că acum este momentul ideal pentru un tratament intensiv de hidratare a părului.

Ce trebuie să faci să-ți protejezi părul?

Dacă a trecut ceva vreme de la ultima vizită la coafor cu siguranță părul are tendința să se despice, așa că scapă de vârfurile deteriorate pentru a reda părului un aspect sănătos. Profită de acest fapt și completează tunsoarea cu un breton sau cu câteva trepte pentru a oferi mișcare și un aspect cât mai natural. O mică schimbare întotdeauna îți dă o stare de bine și te face să te simți mai încrezătoare!

Apa rece este mult mai benefică părului decât apa fierbinte. Pentru a obține un styling pe măsură este foarte importantă șamponarea și clătirea părului.

După spălare-clătire folosește pe lungime și vârfuri un tratament care reface structura moleculară a firului de păr. Tratamentul oferă o reparare dinspre interior spre exterior. Acesta va reda hidratarea pierdută în timpul iernii, cu siguranță simți că părul tău e mult mai uscat și lipsit de luciu. Continuă să faci acest lucru câteva săptămâni pentru a obține rezultatul dorit.

Dacă te confrunți cu un păr rebel, electrizat, îți recomand să folosești un produs anti-frizz la rutina ta de îngrijire. O cremă de păr este perfectă.

Utilizarea aerului prea fierbinte în timpul uscării poate duce la deteriorarea părului. Utilizați un agent de protecție termică, iar înainte de a folosi uscătorul setați o treaptă inferioară a temperaturii.

Nu neglija alimentația! Profită din plin de roadele pământului – fructe și legume bogate în vitamine și minerale. Hidratarea, da! Nu uita să bei suficientă apă.

Styling:

Buclele sunt vedetele sezonului, întotdeauna vor fi elegante și feminine. Atenție, dacă ai părul blond, placa de păr nu trebuie să depășească 180 grade.

Anca Bota
Hair Stylist

Încă un pas în răspândirea Evangheliei!

Începând cu data de 24 august 2018, Credo TV a fost introdus în pachetul digital al rețelelor de cablu

DIGI
RCS & RDS

Mulțumim Domnului și tuturor celor care au postit și s-au rugat pentru intrarea canalului Credo TV în grila RCS-RDS. Asistăm azi cum Evanghelia pătrunde în casele tuturor românilor din țară și din străinătate. Fie ca noi, creștinii, să profităm de aceste vremuri și să facem tot ce atâră de noi, ca Dumnezeu să se îndure de țara noastră și să aducă izbăvirea.

Dacă întâmpinați dificultăți în găsirea postului Credo TV în grila RCS-RDS, intrați în MENU și accesați opțiunea de REÎNCĂRCARE.

Pentru noi, femeile cu Rodica Baci

Duminică de la 21:30 la Credo TV

O emisiune care își propune să contribuie la educația și bunăstarea sufletească și spirituală a femeilor, indiferent de vârstă, prin abordarea unei palete largi de subiecte.

Începând cu data de 5 iunie 2018, recepția postului Credo TV s-a modificat după cum urmează:

▶ Satelit: THOR 6	▶ FEC: 5/6
▶ Poziția orbitală: 1° W	▶ V-PID: 1840 Kbit/s
▶ Frecvența: 11.747 MHz	▶ A-PID: 128 Kbit/s
▶ Polarizare: orizontală	▶ Norma: FTA
▶ Rata simb: 28.000 KSym	

Poziția antenei rămâne aceeași. Se modifică din receiver frecvența, polarizarea și FEC.

Contact: www.credo.tv | 0264 436 150 | 0728 192 123 | contact@credo.tv

SĂ-L CUNOSC PE EL

cu Iacob Berghianu

Sâmbătă și Duminică
de la ora 20:30
la Credo TV

Un talk-show pe teme religioase, pentru cunoașterea Dumnezeului Triunic. Prin subiectele abordate, emisiunea îi vizează pe cei care se află în căutarea lui Dumnezeu și care sunt preocupați nu atât de crezuri și tradiții religioase, cât de experiențe concrete cu Divinitatea.

Suntem deschise oricărei femei, care dorește să ne împărtășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa

contact@sufletdefemeie.ro

www.sufletdefemeie.ro